

EBA/GL/2017/11

21/03/2018

Smernice

o notranjem upravljanju

1. Obveznosti glede skladnosti in poročanja

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 21/05/2018 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, na elektronski naslov compliance@eba.europa.eu z navedbo sklica „EBA/GL/2017/11“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Vsebina, področje uporabe in opredelitve pojmov

Vsebina

5. Te smernice določajo ureditev notranjega upravljanja, procese in mehanizme, ki jih morajo kreditne institucije in investicijska podjetja izvajati v skladu s členom 74(1) Direktive 2013/36/EU², da zagotovijo učinkovito in skrbno upravljanje institucije.

Naslovniki

6. Te smernice so naslovljene na pristojne organe iz člena 4(1)(40) Uredbe (EU) št. 575/2013³, vključno z Evropsko centralno banko, v zvezi z zadevami, ki se nanašajo na naloge, prenesene nanjo v skladu z Uredbo (EU) št. 1024/2013, in na institucije iz člena 4(1)(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Področje uporabe

7. Te smernice so namenjene institucijam za ureditev upravljanja, vključno z njihovo organizacijsko strukturo in ustreznimi ravnmi odgovornosti, procesi za ugotavljanje, upravljanje, spremljanje tveganj in poročanje o tveganjih, ki so jim ali bi jim lahko bile institucije izpostavljene, ter ureditvijo notranjih kontrol.
8. Smernice se uporabljajo za vse obstoječe ureditve upravljanja, ne da bi pri tem kakšno ureditev posebej izpostavljale. Smernice tudi ne posegajo v splošno porazdelitev pristojnosti na podlagi nacionalnega prava gospodarskih družb. V skladu s tem bi se morale uporabljati ne glede na uporabljeni sistem upravljanja (enotirni in/ali dvotirni sistem upravljanja in/ali drug sistem) v posameznih državah članicah. Upravljalni organ, kot je opredeljen v točkah 7 in 8 člena 3(1) Direktive 2013/36/EU, bi moral imeti vodstveno (izvršno) in nadzorno (neizvršno) funkcijo⁴.
9. Izraza „upravljalni organ v vodstveni funkciji“ in „upravljalni organ v nadzorni funkciji“ se v teh smernicah ne nanašata na nobeno posebno upravljavsko strukturo, sklicevanja na vodstveno (izvršno) ali nadzorno (neizvršno) funkcijo pa bi bilo treba razumeti, kot da se nanašajo na organe ali člane upravljalnega organa, odgovorne za navedeno funkcijo v skladu z nacionalno zakonodajo. Pri izvajanju teh smernic bi morali pristojni organi upoštevati nacionalno pravo

² Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

³ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1–337).

⁴ Glej tudi uvodno izjavo 56 Direktive 2013/36/EU.

družb in po potrebi navesti, za kateri organ ali člane upravljalnega organa bi se morale nanašati navedene funkcije.

10. V državah članicah, kjer upravljalni organ izvršne funkcije v celoti ali delno prenese na osebo ali notranji izvršni organ (npr. na izvršnega direktorja, poslovodno ekipo ali izvršni odbor), bi se morale šteti, da osebe, ki navedene izvršne funkcije opravljajo na podlagi zadevnega pooblastila, opravljajo vodstveno funkcijo upravljalnega organa. Za namene teh smernic se vsako sklicevanje na upravljalni organ v vodstveni funkciji razume, kot da vključuje tudi člane izvršnega organa ali izvršnega direktorja, kot so opredeljeni v teh smernicah, tudi če niso bili predlagani ali imenovani za formalne člane upravljalnega organa ali organov zadevne institucije v skladu z nacionalno zakonodajo.
11. V državah članicah, kjer nekatere odgovornosti izvajajo neposredno delničarji, člani ali lastniki institucije, ne pa upravljalni organ, bi morale institucije zagotoviti, da se take odgovornosti in z njimi povezane odločitve izvajajo čim bolj v skladu s smernicami, ki se uporabljajo za upravljalni organ.
12. Opredelitve izvršnega direktorja, finančnega direktorja in nosilca ključnih funkcij, ki se uporabljajo v teh smernicah, so le funkcionalne in niso namenjene temu, da se predpiše imenovanje takih direktorjev ali da se oblikujejo taki položaji, razen če je tako določeno v ustrezni zakonodaji EU ali nacionalni zakonodaji.
13. Institucije bi morale upoštevati te smernice na posamični, subkonsolidirani in konsolidirani ravni v skladu z ravno uporabe iz člena 109 Direktive 2013/36/EU, pristojni organi pa bi morali to zagotoviti.

Opredelitve

14. Če ni določeno drugače, imajo izrazi v teh smernicah enak pomen kot izrazi, ki se uporabljajo in so opredeljeni v Direktivi 2013/36/EU. Poleg tega se za namene teh smernic uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

Nagnjenost k prevzemanju tveganj

pomeni skupno stopnjo in vrste tveganj, ki jih je institucija pripravljena prevzeti v okviru svoje sposobnosti prevzemanja tveganj, v skladu s svojim poslovnim modelom, da doseže strateške cilje.

Sposobnost prevzemanja tveganj

pomeni največjo stopnjo tveganj, ki jih lahko prevzame institucija glede na svojo kapitalsko osnovo, zmogljivost za upravljanje in nadzor tveganj ter regulativne omejitve.

Kultura upravljanja tveganj

pomeni predpise, stališča in ravnanje v zvezi s seznanjenostjo s tveganji, prevzemanjem in upravljanjem tveganj ter kontrole, na podlagi katerih se sprejemajo odločitve o tveganjih. Kultura

upravljanja tveganj vpliva na odločitve vodstva in zaposlenih med vsakdanjimi dejavnostmi ter na tveganja, ki jih prevzemajo.

Institucije	pomeni kreditne institucije in investicijska podjetja, kot so opredeljeni v členu 4(1)(1) in (2) Uredbe (EU) št. 575/2013.
Osebe	pomeni vse zaposlene institucije in njenih podrejenih družb, vključenih v njen obseg konsolidacije, vključno s podrejenimi družbami, za katere ne velja Direktiva 2013/36/EU, ter vse člane njihovih upravljalnih organov v vodstveni in nadzorni funkciji.
Glavni izvršni direktor (angl. CEO)	pomeni osebo, ki je odgovorna za upravljanje in vodenje vseh poslovnih dejavnosti institucije.
Glavni finančni direktor (angl. CFO)	pomeni osebo, ki je na splošno odgovorna za upravljanje vseh naslednjih dejavnosti: upravljanje virov finančnih sredstev, finančno načrtovanje in finančno poročanje.
Vodje funkcij notranjih kontrol	pomeni osebe, ki so na najvišji hierarhični ravni, odgovorne za učinkovito upravljanje vsakodnevnih nalog funkcij neodvisnega upravljanja tveganj, skladnosti poslovanja in notranje revizije.
Nosilci ključnih funkcij	<p>pomeni osebe, ki imajo pomemben vpliv na vodenje institucije, vendar niso niti člani upravljalnega organa niti glavni izvršni direktor (CEO). Vključujejo vodje funkcij notranjih kontrol in finančnega direktorja, kadar le-ti niso člani upravljalnega organa, ter nosilce drugih ključnih funkcij, kadar jih institucije določijo na podlagi ocene tveganj.</p> <p>Nosilci drugih ključnih funkcij so lahko tudi vodje pomembnih poslovnih področij, podružnic v Evropskem gospodarskem prostoru/Evropskem prostotrgovinskem združenju, podrejenih družb v tretjih državah in drugih notranjih funkcij.</p>
Bonitetna konsolidacija	pomeni uporabo bonitetnih pravil iz Direktive 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 575/2013 na konsolidirani ali subkonsolidirani podlagi v skladu s poglavjem 2 naslova II dela 1 Uredbe (EU) št. 575/2013. Bonitetna konsolidacija vključuje vse podrejene družbe, ki so institucije ali finančne institucije, kot so opredeljene v členu 4(3) oziroma (26) Uredbe (EU) št. 575/2013, in lahko vključuje tudi družbe za pomožne storitve, kot so opredeljene v členu 2(18) navedene uredbe, ustanovljene v EU in zunaj nje.
Konsolidacijska institucija	pomeni institucijo, ki mora upoštevati bonitetne zahteve na konsolidirani podlagi v skladu s poglavjem 2 naslova II dela 1 Uredbe (EU) št. 575/2013.
Pomembne institucije	pomenijo institucije iz člena 131 Direktive 2013/36/EU (globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI) in druge sistemsko pomembne institucije (DSPI)) ter, če je to primerno, druge

institucije, ki jih določijo pristojni organi ali ki so določene v skladu z nacionalno zakonodajo, na podlagi ocene velikosti in notranje organizacije institucij ter narave, obsega in zapletenosti njihovih dejavnosti.

Institucije, uvrščene na borzi, v skladu z direktivo o kapitalskih zahtevah	pomeni institucije, katerih finančni instrumenti so uvrščeni v trgovanje na reguliranem trgu ali večstranskem sistemu trgovanja, kot sta opredeljena v členu 4(21) in (22) Direktive 2014/65/EU, v eni ali več državah članicah ⁵ .
Delničar	pomeni osebo, ki ima v lasti delnice v instituciji ali, odvisno od pravne oblike institucije, druge lastnike ali člane institucije.
Direktorska funkcija	pomeni položaj člana upravljalnega organa institucije ali druge pravne osebe.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

15. Te smernice se začnejo uporabljati 30. junija 2018.

Razveljavitev

16. Smernice EBA o notranjem upravljanju (GL 44) z dne 27. septembra 2011 se razveljavijo s 30. junijem 2018.

⁵ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

4. Smernice

Naslov I – Sorazmernost

17. Cilj načela sorazmernosti iz člena 74(2) Direktive 2013/36/EU je zagotoviti ureditev notranjega upravljanja, skladno s posameznimi profili tveganosti in poslovnim modelom institucije, z namenom dejanskega doseganja ciljev zakonskih zahtev.
18. Institucije bi morale pri vzpostavljanju in izvajanju ureditev notranjega upravljanja upoštevati velikost in notranjo organizacijo ter naravo, obseg in zapletenost svojih dejavnosti. Pomembne institucije bi morale imeti naprednejše ureditve upravljanja, manjše in manj kompleksne institucije pa lahko imajo preprostejše ureditve upravljanja.
19. Za namen uporabe načela sorazmernosti in za zagotovitev ustreznega izvajanja vseh zahtev morajo institucije in pristojni organi upoštevati naslednja merila:
 - a. velikost bilančne vsote institucije in njenih podrejenih družb v okviru bonitetne konsolidacije;
 - b. geografsko razpršenost institucije in obseg dejavnosti v posamezni državi;
 - c. pravnoorganizacijsko obliko institucije, vključno s tem, ali je institucija del skupine in, če je, oceno sorazmernosti za skupino;
 - d. ali institucija kotira na borzi ali ne;
 - e. ali ima institucija dovoljenje za uporabo notranjih modelov za merjenje kapitalskih zahtev (npr. pristop na podlagi notranjih bonitetnih ocen);
 - f. vrsto dovoljenih dejavnosti in storitev, ki jih opravlja institucija (glej na primer tudi Prilogo 1 k Direktivi 2013/36/EU in Prilogo 1 k Direktivi 2014/65/EU);
 - g. uporabljan poslovni model in strategijo; naravo in zapletenost poslovnih dejavnosti ter organizacijsko strukturo institucije;
 - h. strategijo upravljanja tveganj, nagnjenost k prevzemanju tveganj in dejanski profil tveganosti institucije, tudi ob upoštevanju rezultatov kapitala in likvidnosti na podlagi procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja;
 - i. strukturo lastništva in financiranja institucije;

- j. vrsto strank (npr. prebivalstvo, podjetja, institucije, mala podjetja, javni subjekti) in zapletenost produktov ali pogodb;
- k. dejavnosti v zunanjem izvajanju in distribucijske poti ter
- l. obstoječe informacijske sisteme, vključno s sistemi za zagotavljanje neprekinjenosti poslovanja in oddajanje dejavnosti v zunanje izvajanje na tem področju.

Naslov II – Vloga in sestava upravljalnega organa in odborov

1 Vloga in odgovornosti upravljalnega organa

- 20. V skladu s členom 88(1) Direktive 2013/36/EU mora biti upravljalni organ v celoti odgovoren za institucijo in zagotoviti, nadzorovati in biti odgovoren za izvajanje ureditve upravljanja v okviru institucije, ki zagotavlja učinkovito in skrbno upravljanje institucije.
- 21. Dolžnosti upravljalnega organa bi morale biti jasno določene in bi morale ločevati med dolžnostmi vodstvene (izvršne) funkcije in nadzorne (neizvršne) funkcije. Odgovornosti in dolžnosti upravljalnega organa bi morale biti opisane v pisnem dokumentu, ki ga vsakokrat potrdi upravljalni organ.
- 22. Vsi člani upravljalnega organa bi morali dobro poznati sestavo in odgovornosti upravljalnega organa ter razdelitev nalog med različnimi funkcijami upravljalnega organa in njegovih odborov/komisij. Za vzpostavitev ustreznih razmerij in ravnotežja, pri odločanju ne bi smel prevladovati en član ali majhna skupina članov. Nadzorna in vodstvena funkcija upravljalnega organa bi morali učinkovito sodelovati. Obe funkciji bi morali druga drugi zagotavljati dovolj informacij za opravljanje svojih vlogi.
- 23. Odgovornosti upravljalnega organa bi morale vključevati opredelitev, odobritev in nadzor nad izvajanjem:
 - a. poslovne strategije in ključnih politik institucije v veljavnem zakonodajnem in regulativnem okviru ob upoštevanju dolgoročnih finančnih interesov in kapitalске ustreznosti institucije;
 - b. strategije upravljanja tveganj, vključno z nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganj in njeno ureditvijo upravljanja tveganj ter ukrepi, ki zagotavljajo, da upravljalni organ namenja dovolj časa problematiki tveganj;
 - c. primerne in učinkovite ureditve notranjega upravljanja in notranjih kontrol, ki vključuje jasno organizacijsko strukturo in dobro delujoče neodvisno upravljanje tveganj, funkcijo skladnosti poslovanja in revizije, ki ima dovolj pooblastil, dovolj visok položaj in dovolj sredstev za opravljanje nalog;

- d. zneskov, vrst in razporeditve internega kapitala in regulativnega kapitala za ustrezno pokrivanje tveganj institucije;
- e. ciljev za upravljanje likvidnosti institucije;
- f. politike prejemkov, ki je skladna z načeli prejemkov, določenimi v členih od 92 do 95 Direktive 2013/36/EU in v smernicah EBA o preudarnih politikah prejemkov iz členov 74(3) in 75(2) Direktive 2013/36/EU⁶;
- g. ureditev, namenjenih zagotavljanju učinkovitega izvajanja posamičnih in kolektivnih ocen primernosti upravljalnega organa, zagotavljanju ustreznega načrtovanja sestave in nasledstva upravljalnega organa, ter zagotavljanju, da bo upravljalni organ učinkovito opravljal svoje naloge⁷;
- h. postopka izbire in ocene ustreznosti nosilcev ključnih funkcij⁸;
- i. ureditev za zagotavljanje notranjega delovanja posameznih odborov/komisij upravljalnega organa (po ustanovitvi) na podlagi:
 - i. vloge, sestave in nalog vsakega odbora;
 - ii. ustreznega pretoka informacij, vključno z dokumentiranjem priporočil in sklepov, ter poročanja med posameznimi odbori in upravljalnim organom, pristojnimi organi in drugimi strankami;
- j. kulture upravljanja tveganj v skladu z oddelkom 9 teh smernic na področju zavedanja institucije glede tveganj in ravnanja zaposlenih pri prevzemanju tveganj;
- k. korporativne kulture in vrednot v skladu z oddelkom 10, ki spodbuja odgovorno in etično obnašanje, vključno s kodeksom ravnanja ali podobnim instrumentom;
- l. politike nasprotja interesov na ravni institucije v skladu z oddelkom 11 in za zaposlene v skladu z oddelkom 12 in
- m. ureditev, namenjenih zagotavljanju celovitosti sistema računovodskega in finančnega poročanja, vključno s finančno in operativno kontrolo ter skladnostjo s predpisi in ustreznimi standardi.

⁶ Smernice EBA o preudarnih politikah prejemkov v skladu s členoma 74(3) in 75(2) Direktive 2013/36/EU ter razkritjih v skladu s členom 450 Uredbe (EU) št. 575/2013 (EBA/GL/2015/22).

⁷ Glej tudi skupne smernice ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

⁸ Glej tudi skupne smernice ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

24. Upravljalni organ mora nadzorovati proces razkrivanja informacij in komunikacij z zunanjimi deležniki ter pristojnimi organi.
25. Vsi člani upravljalnega organa bi morali biti obveščeni o celotni dejavnosti, finančnem stanju in tveganosti institucije, ob upoštevanju gospodarskega okolja, ter o sprejetih odločitvah, ki pomembno vplivajo na poslovanje institucije.
26. Član upravljalnega organa je lahko odgovoren za funkcijo notranjih kontrol, kot je navedeno v naslovu V, oddelek 19.1, če ta član nima drugih pooblastil, ki bi ogrožali njegove dejavnosti na področju notranjih kontrol in neodvisnosti funkcij notranjih kontrol.
27. Upravljalni organ bi moral nadzorovati, redno pregledovati in obravnavati vse ugotovljene pomanjkljivosti pri izvajanju procesov, strategij in politik, povezanih z odgovornostmi, naštetimi v odstavkih 23 in 24. Ureditev notranjega upravljanja in njeno izvajanje bi bilo treba redno pregledovati in posodabljati ob upoštevanju načela sorazmernosti, kot je podrobneje razloženo v naslovu I. V primeru večjih sprememb v instituciji, bi bilo treba opraviti temeljitejši pregled.

2 Vodstvena funkcija upravljalnega organa

28. Upravljalni organ v vodstveni funkciji bi se moral aktivno ukvarjati s poslovanjem institucije ter sprejemati preudarne in informirane odločitve.
29. Upravljalni organ v vodstveni funkciji bi moral biti odgovoren za izvajanje strategij, ki so sprejete na ravni upravljalnega organa, in redno razpravljati o izvajanju in primernosti teh strategij z upravljalnim organom v nadzorni funkciji. Vsakodnevno izvajanje strategij se lahko prenese na drugo vodstvo v instituciji.
30. Upravljalni organ v vodstveni funkciji bi moral pri presojanju in odločanju konstruktivno obravnavati in kritično pregledati prejete predloge, razlage in informacije. Upravljalni organ v vodstveni funkciji bi moral izčrpno poročati in redno ter po potrebi brez nepotrebnega odlašanja obveščati upravljalni organ v nadzorni funkciji o elementih, ki so pomembni za oceno stanja, tveganj in gibanj, ki vplivajo na institucijo ali bi lahko nanjo vplivali, na primer o pomembnih odločitvah glede poslovnih dejavnosti in prevzetih tveganj, oceni gospodarskega in poslovnega okolja institucije, likvidnosti in trdni kapitalski osnovi ter oceni večjih izpostavljenosti tveganju.

3 Nadzorna funkcija upravljalnega organa

31. Vloga članov upravljalnega organa v nadzorni funkciji bi morala vključevati spremljanje in konstruktivno obravnavanje strategije institucije.
32. Brez poseganja v nacionalno zakonodajo bi moral upravljalni organ v svoji nadzorni funkciji vključevati neodvisne člane, kot je določeno v oddelku 9.3 skupnih smernic ESMA in EBA o

ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

33. Brez poseganja v odgovornosti, dodeljene na podlagi veljavne zakonodaje na področju gospodarskega prava, bi moral upravljalni organ v svoji nadzorni funkciji:
- a. nadzorovati in spremljati odločanje in delovanje vodstva ter zagotavljati učinkovit nadzor upravljalnega organa v vodstveni funkciji, vključno s spremljanjem in pregledovanjem njegovega delovanja na posamični in kolektivni ravni ter izvajanja strategije in ciljev institucije;
 - b. konstruktivno obravnavati in kritično pregledovati predloge in informacije članov upravljalnega organa v vodstveni funkciji, ter odločitve tega organa;
 - c. ob upoštevanju načela sorazmernosti, kot je določeno v naslovu I, ustrezno uresničevati naloge in dolžnosti odbora za tveganja, komisije za prejemke in komisije za imenovanja, če le-ti niso bili ustanovljeni;
 - d. zagotoviti in občasno ocenjevati učinkovitost ureditve notranjega upravljanja institucije ter sprejeti ustrezne ukrepe za odpravo ugotovljenih pomanjkljivosti;
 - e. nadzorovati in spremljati dosledno izvajanje strateških ciljev institucije, organizacijske strukture in strategije upravljanja tveganj, vključno z nagnjenostjo k prevzemanju tveganj in ureditvijo upravljanja tveganj, ter drugih politik (na primer politike prejemkov) in okvira razkritij;
 - f. spremljati, ali je izvajanje kulture upravljanja tveganj institucije dosledno;
 - g. nadzorovati izvajanje in vzdrževanje kodeksa ravnanja in etike ali podobnih in razpoložljivih politik za odkrivanje, upravljanje in zmanjševanje dejanskih in potencialnih nasprotij interesov;
 - h. nadzorovati celovitost finančnih informacij, poročanja in mehanizmov notranjih kontrol, vključno z učinkovito in trdno ureditvijo upravljanja tveganj;
 - i. zagotoviti, da lahko vodje funkcij notranjih kontrol delujejo neodvisno in lahko ne glede na odgovornost poročanja drugim notranjim organom, poslovnim področjem ali enotam, odpirajo vprašanja in po potrebi neposredno opozarjajo upravljalni organ v nadzorni funkciji, če neugodna gibanja glede tveganj vplivajo ali bi lahko vplivala na institucijo, in
 - j. spremljati izvajanje notranjega revizijskega načrta po predhodni vključitvi komisij za tveganja in revizijo, če so ti ustanovljeni.

4 Vloga predsednika upravljalnega organa

34. Predsednik upravljalnega organa bi moral voditi upravljalni organ, prispevati k učinkovitemu pretoku informacij v okviru upravljalnega organa ter med upravljalnim organom in njegovimi odbori/komisijami, če jih ima, in biti odgovoren za njegovo učinkovito delovanje na splošno.
35. Predsednik bi moral spodbujati odprto in kritično razpravo ter zagotavljati, da se v procesu odločanja lahko izrazi in razpravlja o nasprotujočih se stališčih.
36. Splošno načelo je, da bi moral biti predsednik upravljalnega organa neizvršni član. Če predsednik lahko prevzame izvršne funkcije, bi morala imeti institucija vzpostavljene ukrepe za zmanjševanje morebitnih negativnih učinkov na razmerja in ravnovesja v instituciji (na primer z imenovanjem vodilnega ali neodvisnega člana uprave ali z večjim številom neizvršnih članov v upravljalnem organu v nadzorni funkciji). V skladu s členom 88(1)(e) Direktive 2013/36/EU, predsednik upravljalnega organa v nadzorni funkciji ne sme hkrati izvajati funkcije izvršnega direktorja v isti instituciji, razen če to utemelji institucija in odobrijo pristojni organi.
37. Predsednik bi moral določiti dnevne rede sestankov, da zagotovi prednostno obravnavo strateških vprašanj. Zagotoviti bi moral, da se odločitve upravljalnega organa sprejemajo preudarno in informirano, ter da člani prejmejo dokumentacijo in informacije pravočasno pred sestankom.
38. Predsednik upravljalnega organa bi moral prispevati k jasni razporeditvi nalog med člane upravljalnega organa in k učinkovitemu pretoku informacij med njimi, da bi omogočil članom upravljalnega organa v nadzorni funkciji konstruktiven prispevek k razpravam in glasovanje na preudarni in informirani podlagi.

5 Komisije upravljalnega organa v nadzorni funkciji

5.1 Ustanovitev komisij

39. V skladu s členom 109(1) Direktive 2013/36/EU v povezavi s členi 76(3), 88(2) in 95(1) Direktive 2013/36/EU morajo vse institucije, ki so same pomembne na posamični, subkonsolidirani in konsolidirani ravni, vzpostaviti komisijo za tveganje ter komisijo za imenovanja⁹ in prejeme¹⁰ za svetovanje upravljalnemu organu v nadzorni funkciji ter za pripravo odločitev, ki jih mora ta organ sprejeti. Za institucije, ki niso pomembne, tudi če spadajo v okvir bonitetne konsolidacije pomembne institucije v okviru subkonsolidacije ali konsolidacije, ustanovitev navedenih komisij ni obvezna.
40. Če komisija za tveganja ali komisija za imenovanja nista ustanovljeni, se sklici na navedeni komisiji v teh smernicah nanašajo na upravljalni organ v nadzorni funkciji, ob upoštevanju načela sorazmernosti, kot je določeno v naslovu I.

⁹ Glej tudi skupne smernice ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

¹⁰ Za komisijo za prejeme glej smernice EBA o preudarnih politikah prejemkov.

41. Institucije lahko ob upoštevanju meril iz naslova I teh smernic ustanovijo druge komisije (na primer komisija za etiko, ravnanje in skladnost).
42. Institucije bi morale zagotoviti jasno dodelitev in razporeditev nalog med specializirane komisije upravljalnega organa.
43. Upravljalni organ v nadzorni funkciji za vsako komisijo dokumentira njen poslovnik, vključno z obsegom njenih pooblastil, in določi ustrezne delovne postopke.
44. Komisije bi morale svetovati upravljalnemu organu v nadzorni funkciji v zvezi s posebnimi področji ter spodbujati razvoj in izvajanje trdne ureditve notranjega upravljanja. Upravljalni organ v nadzorni funkciji se s prenosom nalog na odbore ne izogne kolektivnemu izpolnjevanju nalog in odgovornosti.

5.2 Sestava komisij¹¹

45. Vsaki komisiji predseduje neizvršni član upravljalnega organa, ki je sposoben objektivne presoje.
46. Neodvisni člani¹² upravljalnega organa v nadzorni funkciji bi morali aktivno sodelovati v komisijah.
47. Če je treba ustanoviti komisije v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali nacionalno zakonodajo, bi morala imeti vsaka komisija vsaj tri člane.
48. Institucije bi morale ob upoštevanju velikosti upravljalnega organa in števila neodvisnih članov upravljalnega organa v nadzorni funkciji zagotoviti, da komisija ne bo sestavljena iz skupne članov, ki sestavlja tudi drugo komisijo.
49. Institucije bi morale upoštevati možnost občasne rotacije predsednikov in članov komisij, ob upoštevanju posebnih izkušenj, znanj in veščin, ki se posamezno ali kolektivno zahtevajo za navedene komisije.
50. Komisijo za tveganja in komisijo za imenovanja bi morali sestavljati neizvršni člani upravljalnega organa v nadzorni funkciji zadevne institucije. Revizijska komisija bi morala biti sestavljena v skladu s členom 41 Direktive 2006/43/ES¹³. Komisija za prejeme bi morala biti sestavljena v skladu z oddelkom 2.4.1 smernic EBA o preudarnih politikah prejemkov¹⁴.

¹¹ Ta oddelek naj se bere v povezavi s skupnimi smernicami ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

¹² Kot je opredeljeno v oddelku 9.3 skupnih smernic ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

¹³ Direktiva 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o obveznih revizijah za letne in konsolidirane računovodske izkaze, spremembi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS ter razveljavitvi Direktive Sveta 84/253/EGS (UL L 157, 9.6.2006, str. 8756), kot je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2014/56/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014.

¹⁴ Smernice EBA o preudarnih politikah prejemkov v skladu s členoma 74(3) in 75(2) Direktive 2013/36/EU ter razkritjih v skladu s členom 450 Uredbe (EU) št. 575/2013 (EBA/GL/215/22).

51. Komisija za imenovanja v GSPI in DSPI bi morala vključevati večino neodvisnih članov, predsedovati pa bi ji moral neodvisni član. V drugih pomembnih institucijah, ki jih določijo pristojni organi ali so določene z nacionalno zakonodajo, bi moralo komisijo za imenovanja sestavljati dovolj neodvisnih članov; take institucije lahko kot primer dobre prakse upoštevajo možnost glede neodvisnega predsednika.
52. Člani komisije za imenovanja bi morali posamezno in kolektivno imeti ustrezna znanja, veščine in izkušnje v zvezi s postopkom izbire in zahtevami glede primernosti.
53. Komisija za tveganja v GSPI in DSPI bi morala vključevati večino neodvisnih članov. Predsednik komisije za tveganja v GSPI in DSPI bi moral biti neodvisni član. V drugih pomembnih institucijah, ki jih določijo pristojni organi ali so določene v skladu z nacionalno zakonodajo, bi morala komisija za tveganja vključevati zadostno število neodvisnih članov, predsedovati pa bi mu moral neodvisni član. V vseh institucijah predsednik komisije za tveganja ne bi smel biti predsednik upravljalnega organa ali predsednik katere koli druge komisije.
54. Člani komisije za tveganja bi morali posamezno in kolektivno imeti ustrezna znanja, veščine in izkušnje v zvezi s praksami upravljanja tveganj in uresničevanja notranjih kontrol.

5.3 Postopki komisij

55. Komisije bi morale redno poročati upravljalnemu organu v nadzorni funkciji.
56. Kjer je primerno, bi morale komisije med seboj sodelovati. Brez poseganja v odstavek 48, bi morale biti tako sodelovanje vzpostavljeno v obliki navzkrižnega članstva, tako da je lahko predsednik ali član odbora tudi član drugega odbora.
57. Člani komisij bi morali sodelovati v odprti in kritični razpravi, v kateri bi konstruktivno razpravljali o razhajajočih se mnenjih.
58. Komisije bi morale dokumentirati dnevni red ter glavne rezultate in sklepne ugotovitve.
59. Komisija za tveganja in komisija za imenovanja bi morala najmanj:
 - a. imeti dostop do vseh pomembnih informacij in podatkov za uresničevanje svoje vloge, vključno z informacijami in podatki ustreznih korporativnih in nadzornih funkcij (na primer pravna, finančna, kadrovska, informacijska, funkcija upravljanja tveganja, skladnost, revizijo itd.);
 - b. redno prejemati poročila, po potrebi informacije, sporočila in mnenja vodij funkcij notranjih kontrol v zvezi s trenutnim profilom tveganosti institucije, njeni kulturi tveganj in limitih tveganj, ter o vseh morebitnih večjih kršitvah s podrobnimi podatki o tem in s priporočili o sprejetih korektivnih ukrepih ali tistih, ki jih je treba sprejeti ali obravnavati;

- c. redno pregledovati in odločati o vsebini, formatu in pogostosti informacij o tveganjih, o katerih je treba poročati, in
- d. po potrebi zagotoviti ustrezno vključevanju funkcij notranjih kontrol in drugih zadevnih funkcij (kadrovskih, pravnih, finančnih) v okviru zadevnih delovnih področij in/ali zahtevati zunanje strokovno svetovanje.

5.4 Vloga komisije za tveganja

60. Če je ustanovljena, bi morala komisija za tveganja najmanj:

- a. svetovati in pomagati upravljalnemu organu v nadzorni funkciji pri spremljanju trenutne in prihodnje nagnjenosti k prevzemanju tveganj in strategije upravljanja tveganj, ob upoštevanju vseh vrst tveganj, da zagotovi njihovo skladnost s poslovno strategijo, cilji, korporativno kulturo in vrednotami institucije;
- b. pomagati upravljalnemu organu v nadzorni funkciji pri nadzoru izvajanja strategije upravljanja tveganj institucije in ustreznih limitov tveganj;
- c. nadzorovati izvajanje strategij za upravljanje kapitala in likvidnosti ter vseh drugih pomembnih tveganj institucije, kot so tržno, kreditno, operativno tveganje (vključno s pravnimi in informacijskimi tveganji) in tveganji ugleda, da oceni njihovo primernost glede na odobreno pripravljenost za prevzemanje tveganj in strategijo upravljanja tveganj;
- d. zagotavljati upravljalnemu organu v nadzorni funkciji priporočila o prilagoditvah strategije upravljanja tveganj, ki so potrebne med drugim zaradi sprememb poslovnega modela institucije, gibanj na trgu ali priporočil funkcije upravljanja tveganj;
- e. svetovati glede imenovanja zunanjih svetovalcev, ki jih lahko upravljalni organ v nadzorni funkciji uporabi za nasvet ali podporo;
- f. pregledovati številne možne scenarije, vključno s stresnimi scenariji, da oceni, kako bi se profil tveganosti institucije odzval na zunanje in notranje dogodke;
- g. nadzorovati usklajenost med vsemi pomembnimi finančnimi produkti in storitvami za stranke, in poslovnim modelom ter strategijo upravljanja tveganj institucije¹⁵. Komisija za tveganja bi morala oceniti tveganja, povezana s finančnimi produkti in storitvami v ponudbi, ter upoštevati usklajenost med cenami teh produktov in storitev in dobički, ki jih prinašajo, in

¹⁵ Glej tudi smernice EBA o nadzoru produktov in ureditvi upravljanja za bančne produkte za prebivalstvo, na voljo na naslovu <http://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/consumer-protection-and-financial-innovation/guidelines-on-product-oversight-and-governance-arrangements-for-retail-banking-products>.

- h. oceniti priporočila notranjih ali zunanjih revizorjev ter spremljati primerno izvajanje sprejetih ukrepov.
61. Komisija za tveganja bi morala sodelovati z drugimi komisijami, katerih dejavnosti bi lahko vplivale na strategijo tveganja (npr. revizijska komisija, komisija za prejemke), in se redno posvetovati s funkcijami notranjih kontrol, zlasti pa s funkcijo upravljanja tveganj.
62. Ko je komisija za tveganja ustanovljena, mora brez poseganja v naloge komisije za prejemke preveriti, ali se pri spodbudah, zagotovljenih s politikami in praksami prejemkov, upoštevajo tveganje, kapital in likvidnost institucije ter verjetnost in časovni okvir prihodkov.

5.5 Vloga revizijske komisije

63. V skladu z Direktivo 2006/43/EC¹⁶ bi moralarevizijska komisija, če je ustanovljena, med drugim:
- a. spremljati učinkovitost sistema notranje kontrole kakovosti in upravljanja tveganj ter, če je primerno, funkcije notranje revizije v zvezi s finančnim poročanjem revidirane institucije, ne da bi posegal v njeno neodvisnost;
 - b. nadzorovati vzpostavljanje računovodskih politik v instituciji;
 - c. spremljati postopek finančnega poročanja in predlagati priporočila za zagotavljanje celovitosti;
 - d. pregledovati in spremljati neodvisnost zakonitih revizorjev ali revizijskih podjetij v skladu s členi 22, 22a, 22b, 24a in 24b Direktive 2006/43/EU in člena 6 Uredbe (EU) št. 537/2014¹⁷ ter zlasti ustreznosti opravljanje nerevizijskih storitev za revidirano institucijo v skladu s členom 5 navedene uredbe;
 - e. spremljati zakonsko revizijo letnih in konsolidiranih računovodskih izkazov, zlasti pa uspešnost, ob upoštevanju morebitnih ugotovitev in sklepov pristojnega organa v skladu s členom 26(6) Uredbe (EU) št. 537/2014;
 - f. biti odgovoren za postopek izbire zunanjih zakonskih revizorjev ali revizijskih podjetij in predlagati odobritev imenovanja, nadomestila in razrešitve pristojnemu organu institucije (v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 537/2014, razen če se uporablja člen 16(8) Uredbe (EU) št. 537/2014);

¹⁶ Direktiva 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o obveznih revizijah za letne in konsolidirane računovodske izkaze, spremembi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS ter razveljavitvi Direktive Sveta 84/253/EGS (UL L 157, 9.6.2006, str. 87), kot je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2014/56/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014.

¹⁷ Uredba (EU) št. 537/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o posebnih zahtevah v zvezi z obvezno revizijo subjektov javnega interesa in razveljavitvi Sklepa Komisije 2005/909/ES (UL L 158, 27.5.2014, str. 77).

- g. pregledati obseg revizije in pogostost zakonske revizije letnih ali konsolidiranih računovodskih izkazov;
- h. v skladu s členom 39(6)(a) Direktive 2006/43/EU obvestiti upravni ali nadzorni organ revidiranega subjekta o rezultatu obvezne revizije ter pojasniti, kako je obvezna revizija prispevala k celovitosti računovodskega poročanja in kakšno vlogo je imela revizijska komisija v tem postopku, ter
- i. sprejemati in upoštevati revizijska poročila.

5.6 Združene komisije

- 64. V skladu s členom 76(3) Direktive 2013/36/EU lahko pristojni organi instituciji, ki ne velja za pomembno, dovolijo, da združi komisijo za tveganja in revizijsko komisijo iz člena 39 Direktive 2006/43/ES, če je ta ustanovljena.
- 65. Če se komisija za tveganja in komisija za imenovanja ustanovita v instituciji, ki ni pomembna, se lahko odbori združujejo. V tem primeru institucije dokumentirajo razloge za združevanje komisij in kako so s tem pristopom doseženi cilji komisij.
- 66. Institucije bi morale v vsakem trenutku zagotoviti, da imajo člani združene komisije posamezno in kolektivno potrebna znanja, veščine in izkušnje, da v celoti razumejo naloge, ki jih mora opravljati združena komisija¹⁸.

Naslov III – Ureditev upravljanja

6 Organizacijska ureditev in struktura

6.1 Organizacijska ureditev

- 67. Upravljalni organ institucije bi moral instituciji zagotoviti primerno in pregledno organizacijsko in operativno strukturo, določeno v pisni obliki. Struktura bi morala spodbujati in omogočati učinkovito preudarno upravljanje institucije na posamični, subkonsolidirani in konsolidirani ravni. Upravljalni organ bi moral zagotoviti, da so funkcije notranjih kontrol neodvisne od poslovnih področij, ki jih nadzorujejo, vključno z zagotavljanjem primernega ločevanja nalog, ustreznih finančnih in kadrovskih virov ter pooblastil za učinkovito izvajanje svoje vloge. Sistem poročanja in razdelitev odgovornosti v instituciji, zlasti med nosilce ključnih funkcij, bi morala biti jasna, dobro opredeljena, dosledna, izvršljiva in ustrezno dokumentirana. Dokumentacija bi morala biti ustrezno posodobljena.

¹⁸ Glej tudi skupne smernice ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

68. Struktura institucije upravljalnemu organu ne bi smela onemogočati učinkovitega nadzora in upravljanja tveganj, s katerimi se srečuje institucija ali skupina, pristojnemu organu pa ne bi smela onemogočati učinkovitega nadzora institucije.
69. Upravljalni organ bi moral oceniti, ali in kako večje spremembe strukture skupine (na primer ustanovitev novih podrejenih družb, združitve in prevzemi, prodaja ali likvidacija skupine ali zunanji dejavniki) vplivajo na trdnost organizacijskega okvira institucije. Upravljalni organ bi moral v primeru ugotovljenih pomanjkljivosti hitro izvesti potrebne prilagoditve.

6.2 Poznavanje strukture

70. Upravljalni organ bi moral v celoti poznati in razumeti pravno, organizacijsko in operativno strukturo institucije (know your structure) ter zagotoviti, da je ta v skladu z njeno odobreno poslovno strategijo, strategijo upravljanja tveganj in nagnjenost k prevzemanju tveganj.
71. Odgovoren bi moral biti tudi za odobritev jasnih strategij in politik za vzpostavitev novih struktur. V primeru velikega števila pravnih oseb v skupini, njihovo število ter zlasti njihove medsebojne povezave in transakcije ne bi smele predstavljati težave za načrtovanje notranjega upravljanja posamezne institucije ter za učinkovito upravljanje in nadzorovanje tveganj na ravni skupine. Upravljalni organ bi moral zagotoviti, da so struktura institucije in, če je primerno, strukture v okviru skupine, ob upoštevanju meril iz oddelka 7 jasne, učinkovite in pregledne za zaposlene v instituciji, njene delničarje in druge deležnike ter za pristojni organ.
72. Upravljalni organ bi moral določati strukturo institucije, njen razvoj in omejitve, ter zagotoviti utemeljenost in učinkovitost strukture in preprečevati neupravičeno ali neustrezno zapletenost.
73. Upravljalni organ konsolidacijske institucije bi moral razumeti pravno, organizacijsko in operativno strukturo skupine, namen in dejavnosti njenih posameznih subjektov ter povezave in razmerja med njimi. To vključuje razumevanje operativnih tveganj, specifičnih za skupino, izpostavljenosti v skupini ter možne vplive na financiranje skupine, kapital, likvidnostni profil in profil tveganosti v normalnih in neugodnih okoliščinah. Upravljalni organ bi moral zagotoviti, da lahko institucija pravočasno zagotovi informacije o skupini ne glede na vrsto, značilnosti, organizacijsko shemo, lastniško strukturo in poslovanje vsake pravne osebe, ter da institucije v skupini posamično, subkonsolidirano in konsolidirano izpolnjujejo vse zahteve glede nadzorniškega poročanja.
74. Upravljalni organ konsolidacijske institucije bi moral zagotoviti, da različni subjekti v skupini (vključno s samo konsolidacijsko institucijo) prejmejo dovolj informacij, da si ustvarijo jasno sliko splošnih ciljev, strategij in profila tveganosti skupine ter načina vključenosti zadevnega subjekta v strukturo skupine in operativnega delovanja. Te informacije in spremembe teh informacij bi morale biti dokumentirane in dane na razpolago zadevnim funkcijam, vključno z upravljalnim organom, poslovnimi področji in funkcijami notranjih kontrol. Člani upravljalnega organa konsolidacijske institucije bi morali biti stalno obveščeni o tveganjih, ki jih povzročajo.

struktura skupine, pri čemer bi morali upoštevati merila iz oddelka 7 teh smernic. Med drugim bi morali prejemati:

- a. informacije o glavnih dejavnikih tveganj;
- b. redna poročila o celotni strukturi institucije in oceni skladnosti dejavnosti posameznih subjektov z odobreno strategijo skupine v celoti ter
- c. redna poročila o zadevah, v katerih zakonski okvir zahteva skladnost na posamični, subkonsolidirani in konsolidirani ravni.

6.3 Zapletene strukture in nestandardne ali nepregledne dejavnosti

75. Institucije bi se morale izogibati vzpostavljanju zapletenih in potencialno nepreglednih struktur. Institucije bi morale pri svojem odločanju upoštevati rezultate ocene tveganj, da bi ugotovile, ali se take strukture lahko uporabijo za namen, povezan s pranjem denarja ali drugimi kaznivimi dejanji na področju financ, ter za ustrezni nadzor in vzpostavljeni pravni okvir¹⁹. V ta namen bi morale institucije upoštevati vsaj:

- a. kako jurisdikcija, v kateri bo vzpostavljena struktura, izpolnjuje standarde EU in mednarodne standarde o davčni preglednosti, preprečevanju pranja denarja in financiranja terorizma;
- b. v kolikšni meri se struktura uporablja za očiten gospodarski in zakoniti namen;
- c. v kolikšni meri se struktura lahko uporablja za skrivanje identitete končnega koristnika sredstev;
- d. v kolikšni meri je zahtevek stranke, na podlagi katerega bi lahko bila vzpostavljena struktura, problematičen;
- e. ali bi lahko struktura upravljalnemu organu preprečila učinkovit nadzor ali sposobnost institucije za upravljanje zadevnega tveganja in
- f. ali struktura nadzornim organom ovira učinkovit nadzor.

¹⁹ Za več podrobnosti o oceni tveganja države in tveganja, povezanega s posameznimi produkti in strankami, bi morale institucije uporabljati tudi končne skupne smernice o dejavnikih tveganja (po izdaji): <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/anti-money-laundering-and-e-money/guidelines-on-risk-factors-and-simplified-and-enhanced-customer-due-diligence/-/regulatory-activity/consultation-paper>.

76. Institucije v nobenem primeru ne bi smele vzpostavljati nepreglednih ali preveč zapletenih struktur, ki nimajo jasnega ekonomskega smisla ali pravnega namena, ali če na ravni institucije obstajajo zadržki, da bi se te strukture lahko uporabljale za namen finančnega krimina.
77. Pri vzpostavljanju takih struktur bi moral upravljalni organ razumeti take strukture in njihov namen ter z njimi povezana posebna tveganja in zagotoviti ustrezno vključenost funkcij notranjih kontrol. Takšne strukture seodobrijo in vzdržujejo le, če je njihov namen jasno opredeljen in razumljiv ter če je upravljalni organ prepričan, da so bila ugotovljena vsa večja tveganja, vključno s tveganjem ugleda, da se lahko vsa tveganja učinkovito upravljajo in se o njih ustrezno poroča ter je zagotovljen učinkovit nadzor nad njimi. Bolj ko sta organizacijska in operativna struktura zapleteni in nepregledni ter večja ko so tveganja, intenzivnejši bi moral biti nadzor.
78. Institucije bi morale svoje odločitve dokumentirati in jih biti sposobne utemeljiti pristojnim organom.
79. Upravljalni organ bi moral zagotoviti sprejetje ustreznih ukrepov, s katerimi se preprečijo ali zmanjšajo tveganja, ki jih imajo dejavnosti v takih strukturah. Med drugim je treba zagotoviti:
- da ima institucija vzpostavljene ustrezne politike in postopke ter dokumentirane procese (na primer uporabne limite tveganj, zahteve v zvezi z obveščanjem) za obravnavo, uskladitev in upravljanje tveganj takih dejavnosti ob upoštevanju posledic za organizacijsko in operativno strukturo skupine, njenega profila tveganosti in tveganja ugleda;
 - da so informacije o teh dejavnostih in zadevnih tveganjih dostopne konsolidacijski instituciji ter notranjim in zunanjim revizorjem ter da se poročajo upravljalnemu organu v nadzorni funkciji in pristojnemu organu, ki je izdal dovoljenje, in
 - da institucija redno ocenjuje nenehno potrebo po vzdrževanju takih struktur.
80. Te strukture in dejavnosti, vključno s skladnostjo z zakonskimi in strokovnimi standardi, bi morale biti predmet rednih pregledov, ki jih opravi funkcija notranje revizije v skladu s pristopom na podlagi ocene tveganj.
81. Institucije bi morale pri izvajanju nestandardnih ali nepreglednih dejavnosti za stranke (na primer pomoč strankam pri vzpostavljanju nosilcev v offshore jurisdikcijah, razvoj zapletenih struktur, financiranje transakcij zanje in zagotavljanje fiduciarnih storitev), ki vsebujejo enake izzive na področju notranjega upravljanja in ustvarjajo velika operativna tveganja in tveganje ugleda, sprejeti enake ukrepe za upravljanje tveganj kot za svoje lastne poslovne dejavnosti. Analizirati bi morale zlasti razloge zaradi katerih želi stranka vzpostaviti zadevno strukturo.

7 Organizacijska ureditev v skupini

82. V skladu s členom 109(2) Direktive 2013/36/EU bi morale nadrejene in podrejene družbe, za katere se uporablja navedena direktiva, zagotoviti, da so njihove ureditve, procesi in mehanizmi dosledni in dobro integrirani na konsolidirani in subkonsolidirani podlagi. V ta namen bi morale nadrejene in podrejene družbe v okviru bonitetne konsolidacije izvajati take ureditve, procese in mehanizme v podrejenih družbah, za katere se ne uporablja Direktiva 2013/36/EU, da se zagotovijo trdne ureditve upravljanja na konsolidirani in subkonsolidirani podlagi. Pristojne funkcije v konsolidacijski instituciji in njenih podrejenih družbah bi morale sodelovati ter si ustrezno izmenjevati podatke in informacije. Ureditve, procesi in mehanizmi upravljanja bi morali zagotavljati konsolidacijski instituciji dovolj podatkov in informacij za ocenjevanje profila tveganosti celotne skupine, kot je podrobno določeno v oddelku 6.2.
83. Upravljalni organ podrejene družbe, za katero se uporablja Direktiva 2013/36/EU, bi moral sprejeti in na posamični osnovi izvajati politike skupine, vzpostavljene na konsolidirani ali subkonsolidirani ravni, tako da bo izpolnil vse zadevne zahteve zakonodaje EU in nacionalne zakonodaje.
84. Na konsolidirani in subkonsolidirani ravni bi morala konsolidacijska institucija zagotoviti upoštevanje politik ureditev upravljanja za celotno skupino v vseh institucijah in drugih subjektih v okviru bonitetne konsolidacije, vključno z njihovimi podrejenimi družbami, za katere se sicer ne uporablja Direktiva 2013/36/EU. Konsolidacijska institucija bi morala pri izvajanju politik ureditev upravljanja zagotoviti, da bodo za vsako podrejeno družbo vzpostavljene trdne ureditve upravljanja, ter obravnavati posebne ureditve, procese in mehanizme v primerih, ko poslovne dejavnosti niso organizirane v ločenih pravnih subjektih, ampak na poslovnih področjih, ki obsegajo več pravnih subjektov.
85. Konsolidacijska institucija bi morala upoštevati interese vseh svojih podrejenih družb in način, kako strategije in politike dolgoročno prispevajo k interesom vsake podrejene družbe in interesom skupine v celoti.
86. Nadrejene družbe in njihove podrejene družbe bi morale zagotoviti, da institucije in subjekti v skupini izpolnjujejo vse posebne zahteve v vsaki zadevni jurisdikciji.
87. Konsolidacijska institucija bi morala zagotoviti, da imajo podrejene družbe, ki so ustanovljene v tretjih državah in spadajo v okvir bonitetne konsolidacije, vzpostavljene ureditve, procese in mehanizme upravljanja, ki so dosledni s politikami upravljanja celotne skupine in izpolnjujejo zahteve členov od 74 do 96 Direktive 2013/36/EU in teh smernic, če to ni nezakonito po zakonih tretje države.
88. Zahteve glede upravljanja iz Direktive 2013/36/EU in teh smernic veljajo za institucije ne glede na dejstvo, da so lahko te institucije podrejene družbe nadrejenih družb iz tretje države. Kadar je podrejena družba EU nadrejene družbe v tretji državi konsolidacijska institucija, obseg bonitetne konsolidacije ne vključuje ravni nadrejene družbe v tretji državi in drugih neposrednih podrejenih družb te nadrejene družbe. Konsolidacijska institucija bi morala

zagotoviti, da v svoji politiki ureditve upravljanja upošteva politiko ureditve upravljanja na ravni skupine nadrejene družbe v tretji državi, če to ni v nasprotju z zahtevami, določenimi v skladu z ustrezno zakonodajo EU ali nacionalno zakonodajo, vključno z Direktivo 2013/36/EU in temi smernicami.

89. Institucije bi morale pri določanju politik in dokumentiranju ureditev upravljanja upoštevati vidike, naštete v Prilogi I k tem smernicam. Politike in dokumentacija so lahko vključene v ločene dokumente, institucije pa bi morale razmisliti o združevanju ali sklicevanju nanje v skupnem dokumentu o okviru upravljanja.

8 Politika uporabe zunanjih izvajalcev²⁰

90. Upravljalni organ bi moral sprejeti ter redno pregledovati in posodabljeni politiko institucije glede uporabe zunanjih izvajalcev ter zagotoviti, da se ustrezne spremembe pravočasno izvedejo.
91. Politika uporabe zunanjih izvajalcev bi morala upoštevati učinek zunanjega izvajanja na poslovanje institucije in tveganja, katerim je izpostavljena (kot so operativno tveganje, vključno s pravnim in informacijskim tveganjem, tveganje ugleda in tveganje koncentracije). Politika bi morala vključevati ureditev poročanja in spremljanja, ki se izvaja od začetka do izteka pogodbe o uporabi zunanjih izvajalcev (vključno z izdelavo poslovne upravičenosti uporabe zunanjega izvajanja, sklenitvijo pogodbe o uporabi zunanjega izvajanja, izvajanjem pogodbe do izteka njene veljavnosti, kriznimi načrti in izhodnimi strategijami). Institucija je v celoti odgovorna za vse storitve in dejavnosti, prenesene na zunanje izvajalce, ter odločitve vodstva, ki izhajajo iz njih. Zato bi morala politika uporabe zunanjih izvajalcev jasno določati, da uporaba zunanjih izvajalcev institucije ne razbremeni njenih regulativnih obveznosti in odgovornosti do njenih strank.
92. Politika bi morala določati, da uporaba zunanjih izvajalcev ne bi smela ovirati učinkovitega nadzora („on-“ in „off-site“) nad institucijo ter ne bi smela biti v nasprotju z nobenimi nadzorniškimi omejitvami v zvezi s storitvami in dejavnostmi. Politika bi morala pokrivati tudi ureditev zunanjega izvajanja v okviru skupine (tj. storitve, ki jih izvaja ločena pravna oseba v skupini institucije) in upoštevati morebitne posebne okoliščine skupine.
93. Politika bi morala zahtevati, da institucija pri izbiri pomembnih zunanjih ponudnikov storitev ali pri oddaji dejavnosti zunanjim izvajalcem upošteva, ali ima ponudnik storitev vzpostavljene ustrezne etične standarde in kodeks ravnanja.

Naslov IV – Kultura upravljanja tveganj in poslovanje

9 Kultura upravljanja tveganj

²⁰ Te smernice so omejene na splošno politiko zunanjega izvajanja, posebni vidiki vprašanja zunanjega izvajanja so obravnavani v Smernicah CEBS o zunanjem izvajanju, ki bodo revidirane. Te smernice so na voljo na naslovu <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/internal-governance/guidelines-on-outsourcing>.

94. Trdna in dosledna kultura upravljanja tveganj bi morala biti ključni element učinkovitega upravljanja tveganj in bi morala institucijam omogočati sprejemanje preudarnih in informiranih odločitev.
95. Institucija bi morala razviti celovito in vseobsežno kulturo tveganj, ki temelji na popolnem razumevanju njenih tveganj ter celostnem pogledu nanje in njihovega upravljanja, pri čemer upošteva lastno nagnjenost k prevzemanju tveganj.
96. Institucije bi morale razviti kulturo upravljanja tveganj na podlagi politik, komunikacije in usposabljanja zaposlenih o dejavnostih institucije, strategijah in profilu tveganosti, ter prilagoditi komunikacijo in usposabljanje zaposlenih tako, da bodo upoštevali odgovornosti zaposlenih pri prevzemanju in upravljanju tveganj.
97. Zaposleni bi se morali v celoti zavedati svojih odgovornosti v zvezi z upravljanjem tveganj. Upravljanje tveganj ne bi smelo biti omejeno le na strokovnjake za tveganja ali funkcije notranjih kontrol. Poslovne enote, ki so pod nadzorom upravljalnega organa, bi morale biti predvsem odgovorne za vsakodnevno upravljanje tveganj v skladu s politikami, postopki in kontrolami institucije ob upoštevanju nagnjenost institucije k prevzemanju tveganj in sposobnosti prevzemanja tveganj.
98. Visoka kultura upravljanja tveganj bi morala vključevati med drugim:
 - a. Zgled vodstva: upravljalni organ bi moral biti odgovoren za vzpostavitev temeljnih vrednot in pričakovanj institucije ter obveščanje o njih. Ravnanje njegovih članov bi moralo izkazovati vrednote, ki se jih zasleduje. Vodstvo institucije, vključno z nosilci ključnih funkcij, bi moralo prispevati k notranjemu obveščanju zaposlenih o temeljnih vrednotah in pričakovanjih. Zaposleni bi morali ravnati v skladu z veljavno zakonodajo in predpisi ter nemudoma posredovati ugotovljeno neskladnost nadrejenim v instituciji ali zunaj nje (na primer pristojnemu organu prek sistema obveščanja o kršitvah). Upravljalni organ bi moral redno spodbujati, spremljati in ocenjevati kulturo upravljanja tveganj institucije, obravnavati bi moral vpliv kulture upravljanja tveganj na finančno stabilnost, profil tveganosti in trdno upravljanje institucije ter po potrebi izvesti spremembe.
 - b. Odgovornost: zadevni zaposleni na vseh ravneh bi morali poznati in razumeti temeljne vrednote institucije ter, glede na pomembnost za njihovo funkcijo, nagnjenost institucije k prevzemanju tveganj in sposobnost prevzemanja tveganj. Morali bi biti sposobni opravljati svoje funkcije in se zavedati, da bodo lahko odgovarjali za svoja dejanja v zvezi s tveganjem, ki ga prevzame institucija.
 - c. Učinkovita komunikacija in razprava: zdrava kultura upravljanja tveganj bi morala spodbujati okolje, v katerem potekata odprta komunikacija in učinkovita razprava, v okviru katere proces odločanja spodbuja različna stališča, omogoča preizkušanje trenutnih praks, spodbuja konstruktiven kritični odnos med zaposlenimi ter okolje odprtega in konstruktivnega sodelovanja v okviru celotne organizacije.

- d. Spodbude: ključno vlogo pri usklajevanju prevzemanja tveganj s profilom tveganosti institucije ter njenimi dolgoročnimi interesi bi morale imeti primerne spodbude²¹.

10 Korporativne vrednote in kodeks ravnanja

99. Upravljalni organ bi moral pripraviti, sprejeti, upoštevati in spodbujati visoke etične in strokovne standarde ob upoštevanju posebnih potreb in značilnosti institucije ter zagotoviti njihovo izvajanje (s kodeksom ravnanja ali podobnim instrumentom). Nadzirati bi moral tudi, da zaposleni te standarde upoštevajo. Če je primerno, lahko upravljalni organ sprejme in izvaja standarde institucije, ki veljajo za celo skupino, ali skupne standarde, ki so jih izdala združenja ali druge ustrezne organizacije.
100. Namen izvajanja standardov bi moral biti zmanjševanje tveganj, ki jim je izpostavljena institucija, zlasti operativnega tveganja in tveganja ugleda, ki lahko precej škodljivo vplivata na dobičkonosnost in odpornost institucije zaradi kazni, stroškov postopkov, omejitev, ki jih določijo pristojni organi, ali drugih finančnih ali kazenskih sankcij, ter zaradi izgube vrednosti blagovne znamke in zaupanja potrošnikov.
101. Upravljalni organ bi moral imeti jasne in dokumentirane politike za izpolnjevanje teh standardov. Te politike bi morale:
 - a. uporabnike opozarjati, da je treba vse dejavnosti institucije opravljati v skladu z veljavno zakonodajo in korporativnimi vrednotami institucije;
 - b. spodbujati zavedanje o tveganjih z močno kulturo upravljanja tveganj v skladu z oddelkom 9 smernic, in izražati pričakovanja upravljalnega organa, da dejavnosti ne bodo presegle sprejete nagnjenosti k prevzemanju tveganj in limitov tveganj, ki jih je opredelila institucija, ter pripadajočih odgovornosti zaposlenih;
 - c. določiti načela in primere sprejemljivega in nesprejemljivega ravnanja, zlasti v povezavi z napačnim finančnim poročanjem in kršitvami, gospodarskim in finančnim kriminalom (vključno z goljufijo, pranjem denarja in protitrustovskimi praksami, finančnimi sankcijami, podkupovanjem in korupcijo, manipulacijo trga, napačno prodajo in drugimi kršitvami zakonov o varstvu potrošnikov);
 - d. pojasniti, da se od zaposlenih poleg izpolnjevanja zakonskih zahtev in notranjih politik pričakuje, da bodo ravnali pošteno in neoporečno ter svoje naloge opravljali s potrebnimi veščinami, natančnostjo in skrbnostjo, in

²¹ Glej tudi Smernice EBA o preudarnih politikah prejemkov v skladu s členoma 74(3) in 75(2) Direktive 2013/36/EU ter razkritjih v skladu s členom 450 Uredbe (EU) št. 575/2013 (EBA/GL/215/22), na voljo na naslovu <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/remuneration>.

- e. zagotoviti, da se bodo zaposleni zavedali potencialnih notranjih in zunanjih disciplinskih ukrepov, pravnih ukrepov in sankcij, ki bi lahko sledili zaradi kršitev in nesprejemljivega ravnanja.

102. Institucije bi morale spremljati skladnost s takimi standardi in zagotavljati osveščenost zaposlenih, na primer z usposabljanjem. Institucije bi morale opredeliti funkcije, odgovorne za spremljanje skladnosti in ocenjevanje kršitev kodeksa ravnanja ali podobne politike, ter postopek za obravnavo primerov neskladnosti. O rezultatih bi bilo treba redno poročati upravljalnemu organu.

11 Politika nasprotja interesov na ravni institucije

103. Upravljalni organ bi moral biti odgovoren za pripravo, potrditev in nadzor izvajanja ter vzdrževanje učinkovitih politik za odkrivanje, ocenjevanje, upravljanje in zmanjševanje ali preprečevanje dejanskih in potencialnih nasprotij interesov na ravni institucije, ki nastanejo na primer zaradi različnih dejavnosti in namenov institucije, različnih institucij v okviru bonitetne konsolidacije ali različnih poslovnih področij ali enot v instituciji, ali v razmerju do zunanjih deležnikov.

104. Institucije bi morale v okviru organizacijskih in administrativnih ureditev sprejeti ustrezne ukrepe, ki bodo preprečili, da bi nasprotja interesov škodovala interesom strank.

105. Ukrepi institucij za upravljanje in, če je primerno, zmanjševanje nasprotij interesov bi se morale dokumentirati in med drugim vključevati:

- a. ustrezno razporeditev dolžnosti, na primer tako, da se dejavnosti, pri katerih se lahko pojavi nasprotje interesov, v verigi transakcij ali pri zagotavljanju storitev delegirajo različnim osebam ali da se nadzorne odgovornosti in odgovornosti poročanja v zvezi z dejavnostmi, pri katerih se lahko pojavi nasprotje interesov, delegirajo različnim osebam;
- b. vzpostavitev informacijskih pregrad, na primer s fizičnim ločevanjem nekaterih poslovnih področij ali enot, in
- c. vzpostavitev primernih postopkov za transakcije s povezanimi strankami, na primer z neodvisnim izvajanjem teh transakcij.

12 Politika nasprotja interesov za zaposlene²²

106. Upravljalni organ bi moral biti odgovoren za pripravo, potrditev in nadzor izvajanja ter vzdrževanje učinkovitih politik za odkrivanje, ocenjevanje, upravljanje in zmanjševanje ali preprečevanje dejanskih in potencialnih nasprotij med interesi institucije in zasebnimi interesi zaposlenih, vključno s člani upravljalnega organa, ki bi lahko škodljivo vplivali na opravljanje

²² Ta oddelek naj se bere v povezavi s skupnimi smernicami ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

njihovih nalog in odgovornosti. Konsolidacijska institucija bi morala obravnavati interese v okviru politike nasprotja interesov na ravni cele skupine na konsolidirani ali subkonsolidirani podlagi.

107. Namen politike bi moral biti odkrivati nasprotja interesov zaposlenih, vključno z interesi njihovih najbližjih družinskih članov. Institucije bi morale upoštevati, da lahko nasprotje interesov nastane tudi zaradi preteklih osebnih ali poklicnih razmerij, ne le sedanjih. V primeru nastanka nasprotja interesov, bi morale institucije oceniti, kako veliko je, in odločiti o ustreznih ukrepih za zmanjševanje ter jih izvajati.
108. Kar zadeva nasprotje interesov, ki bi lahko bilo posledica preteklih razmerij, bi morale institucije določiti primeren časovni okvir, v okviru katerega morajo zaposleni poročati o nasprotju interesov, saj lahko le-ta še vedno vplivajo na ravnanje zaposlenih in sodelovanje pri odločanju.
109. Politika bi morala pokrivati vsaj naslednje okoliščine ali razmerja, v katerih bi lahko nastalo nasprotje interesov:
- a. gospodarski interesi (na primer delnice, druge lastniške pravice in članstva, finančno premoženje in drugi gospodarski interesi v komercialnih strankah, pravice intelektualne lastnine, posojila, ki jih je institucija odobrila podjetju v lasti zaposlenih, članstvo v organu ali lastništvo organa ali subjekta v zvezi s katerim se pojavlja nasprotje interesov);
 - b. osebna in poklicna razmerja z lastniki kvalificiranih deležev v instituciji;
 - c. osebna ali poklicna razmerja z zaposlenimi v instituciji ali subjektih, ki spadajo v okvir bonitetne konsolidacije (na primer družinska razmerja);
 - d. druga zaposlitev ali predhodna zaposlitev v bližnji preteklosti (na primer v petih letih);
 - e. osebna ali poslovna razmerja z zadevnimi zunanjimi deležniki (na primer povezanost s pomembnimi dobavitelji, svetovalnimi podjetji ali ponudniki drugih storitev) in
 - f. politični vpliv ali politične zveze.
110. Ne glede na zgoraj navedeno bi morale institucije upoštevati, da imetje deležev institucije ali osebnih računov ali posojil ali uporaba drugih storitev institucije ne bi smeli povzročiti okoliščin, v katerih bi se štelo, da je zaposleni v položaju nasprotja interesov, če se upošteva ustrezen prag de minimis.
111. Politika bi morala določati postopke za poročanje in obveščanje funkcije, odgovorne v okviru politike. Zaposleni bi morali biti dolžni nemudoma notranje razkriti vse zadeve, ki bi lahko ali so že ustvarile položaj nasprotja interesov.

112. Politika bi morala razlikovati med nasprotjem interesov, ki ostanejo in jih je treba stalno upravljati, ter nasprotjem interesov, ki se nepričakovano pojavijo v zvezi s posameznim dogodkom (na primer transakcija, izbira ponudnika storitve itd.) in se lahko obvladujejo z enkratnim ukrepom. V vseh primerih bi moral biti interes institucije v središču sprejetih odločitev.

113. Politika bi morala določati postopke, ukrepe, zahteve po dokumentaciji in odgovornost za odkrivanje in preprečevanje nasprotja interesov, oceno njihovega obsega in za sprejemanje ukrepov za blaženje. Taki postopki, zahteve, odgovornosti in ukrepi bi morali vključevati:

- a. poveritev dejavnosti ali transakcij, ki povzročajo nasprotje interesov, različnim osebam;
- b. preprečitev zaposlenim, ki so dejavne tudi zunaj institucije, da bi v instituciji imeli neprimeren vpliv v zvezi z zadevnimi drugimi dejavnostmi;
- c. določitev odgovornosti članov upravljalnega organa, da se vzdržijo glasovanja o zadevah, v katerih se pojavlja položaj nasprotja interesov ali v katerih bi bila objektivnost člana ali njegova zmožnost, da ustrezno opravi dolžnost do institucije, drugače ogrožena;
- d. vzpostavitev primernih postopkov za transakcije s povezanimi strankami (institucija lahko med drugim razmisli o zahtevi, da se transakcije izvajajo neodvisno, da se za take transakcije v celoti uporabljajo vsi ustrezni postopki notranjih kontrol, da se zahteva zavezujoče svetovanje neodvisnih članov upravljalnega organa, da se od delničarjev zahteva odobritev najpomembnejših transakcij in da se omeji izpostavljenost takim transakcijam), in
- e. preprečitev članom upravljalnega organa, da zasedajo vodilno mesto v konkurenčnih institucijah, razen če so v okviru institucij, ki pripadajo isti institucionalni shemi za zaščito, kot je določeno v členu 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013, kreditnih institucij, ki so stalno povezane s centralnim organom, kot je določeno v členu 10 Uredbe (EU) št. 575/2013, ali institucij v okviru bonitetne konsolidacije.

114. Politika bi morala posebej pokrivati tveganje nasprotja interesov na ravni upravljalnega organa in zagotavljati dovolj usmeritev za odkrivanje in upravljanje nasprotja interesov, ki bi lahko ovirala zmožnost članov upravljalnega organa za sprejemanje objektivnih in nepristranskih odločitev, ki so v najboljšem interesu institucije. Institucije bi morale upoštevati, da lahko nasprotja interesov vplivajo na neodvisnost članov upravljalnega organa²³.

115. Dejanska ali potencialna nasprotja interesov, ki so bila razkrita odgovorni funkciji v instituciji, morajo biti ustrezno ocenjena in urejena. V primeru odkritja nasprotja interesov pri zaposlenih, bi morala institucija dokumentirati sprejete odločitve, zlasti če se nasprotje interesov in z njim

²³ Glej tudi skupne smernice ESMA in EBA o ocenjevanju primernosti članov upravljalnega organa in nosilcev ključnih funkcij na podlagi Direktive 2013/36/EU in Direktive 2014/65/EU.

povezana tveganja sprejmejo, in če se sprejmejo, kako je bilo to nasprotje interesov zadovoljivo zmanjšano ali odpravljeno.

116. Vsa dejanska in potencialna, individualna ali kolektivna nasprotja interesov na ravni upravljalnega organa bi morala biti ustrezno dokumentirana, upravljalni organ pa bi moral biti o njih obveščen in jih obravnavati, o njih odločiti ter jih ustrezno upravljati.

13 Notranji postopki obveščanja o kršitvah

117. Institucije bi morale vzpostaviti in vzdrževati ustrezne notranje politike in postopke obveščanja o kršitvah, da lahko zaposleni prek posebnih, neodvisnih in samostojnih poti poročajo o morebitnih ali dejanskih kršitvah regulativnih ali notranjih zahtev, vključno med drugim z zahtevami iz Uredbe (EU) št. 575/2013, in nacionalnih predpisov o prenosu Direktive 2013/36/EU. Ne bi se smelo zahtevati, da imajo zaposleni, ki poročajo, dokaze o kršitvi; vendar pa bi morali biti dovolj zanesljivo prepričani, da je kršitev res nastala, kar bi bil zadosten razlog za začetek preiskave.

118. Zaradi preprečevanja nasprotja interesov interesov bi morale biti mogoče kršitve prijaviti tudi izven običajnih poti poročanja (na primer prek funkcije skladnosti poslovanja, funkcije notranje revizije, ali neodvisnega notranjega postopka za prijavo kršitev). Postopki obveščanja o kršitvah bi morali zagotoviti varstvo osebnih podatkov osebe, ki prijavi kršitev, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, v skladu z Direktivo 95/46/ES.

119. Postopki obveščanja o kršitvah bi morali biti na razpolago vsem zaposlenim v instituciji.

120. Informacije, ki jih posredujejo zaposleni s postopki obveščanja o kršitvah, bi morale biti, če je primerno, na voljo upravljalnemu organu ali drugi odgovorni funkciji, opredeljeni v notranji politiki obveščanja o kršitvah. Informacije se na zahtevo zaposlenega, ki prijavi kršitev, upravljalnemu organu in drugim odgovornim funkcijam posredujejo anonimno. Institucije lahko zagotovijo tudi postopek prijave nepravilnosti, ki omogoča anonimno prijavo.

121. Institucije bi morale zagotoviti ustrezno varstvo osebe, ki prijavi kršitev, pred negativnimi učinki, na primer pred maščevanjem, diskriminacijo ali drugimi vrstami nepravilnega ravnanja. Institucija bi morala zagotoviti, da nihče, ki je pod nadzorom institucije, ne šikanira osebe, ki je prijavila kršitev, in sprejeti ustrezne ukrepe zoper odgovorne za kakršno koli šikaniranje.

122. Institucije bi morale tudi varovati osebe, ki so bile predmet prijave, pred kakršnimi koli negativnimi učinki v primeru, da preiskava ne najde dokazov, ki bi utemeljila ukrepanje proti navedenim osebam. Če se sprejmejo ukrepi, bi jih morala institucija sprejeti tako, da zaščiti zadevne osebe pred nenamernimi negativnimi učinki, ki presegajo namen sprejetih ukrepov.

123. Notranji postopki obveščanja o kršitvah bi morali zlasti:

- a. biti dokumentirani (na primer v priročniku za zaposlene);

- b. določati jasna pravila, ki zagotavljajo, da se informacije o osebi, ki poroča, in osebi, o kateri se poroča, in o kršitvi obravnavajo zaupno, v skladu z Direktivo 95/46/ES, razen če se na podlagi nacionalne zakonodaje v okviru nadaljnjih preiskav ali poznejših sodnih postopkov zahteva razkritje;
- c. zaščititi zaposlene, ki o kršitev prijavijo, pred šikaniranjem zaradi razkritja kršitev, o katerih je treba poročati;
- d. zagotoviti, da se potencialne ali dejanske kršitve, ki so predmet opozorila, ocenijo in posredujejo na višjo raven, vključno, če je primerno, ustreznemu pristojnemu organu ali pravosodnemu organu;
- e. zagotoviti, če je mogoče, da oseba, ki je prijavila potencialno ali dejansko kršitev, prejme potrdilo o prejemu informacij;
- f. zagotoviti sledenje rezultatu preiskave prijavljene kršitve in
- g. zagotoviti vodenje ustrezne evidence.

14 Prijava kršitev pristojnim organom

124. Pristojni organi bi morali vzpostaviti učinkovite in zanesljive mehanizme, ki bi zaposlenim institucije omogočali poročanje pristojnim organom o ustreznih potencialnih ali dejanskih kršitvah zakonskih zahtev, vključno med drugim z zahtevami Uredbe (EU) št. 575/2013 in nacionalnimi predpisi o prenosu Direktive 2013/36/EU. Ti mehanizmi naj vključujejo vsaj:

- a. posebne postopke za prejem poročil o kršitvah in spremljanju, na primer namensko službo, enoto ali funkcijo za prijavo kršitve;
- b. ustrezno zaščito, kot je navedeno v oddelku 13;
- c. varstvo osebnih podatkov fizične osebe, ki prijavi kršitev, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, v skladu z Direktivo 95/46/ES, in
- d. jasne postopke, kot je določeno v odstavku 123.

125. Brez poseganja v možnost prijave kršitev prek mehanizmov pristojnih organov, lahko pristojni organi zaposlene spodbujajo, da najprej poskušajo uporabiti notranje postopke opozarjanja svojih institucij.

Naslov V – Ureditev in mehanizmi notranjih kontrol

15 Ureditev notranjih kontrol

126. Institucije bi morale razviti in vzdrževati kulturo, ki spodbuja pozitiven odnos do kontroliranja tveganj in skladnosti v instituciji ter trdno in celovito ureditev notranjih kontrol. V tem okviru bi morala biti poslovna področja institucije odgovorna za upravljanje tveganj, ki nastanejo pri opravljanju dejavnosti, in imeti vzpostavljen nadzor za zagotavljanje skladnosti z notranjimi in zunanjimi zahtevami. V tem okviru bi institucije morale imeti funkcije notranjih kontrol s primernimi in zadostnimi pooblastili, dovolj visokim položajem in dostopom do upravljalnega organa za opravljanje svojega poslanstva, ter ureditev upravljanja tveganj.
127. Ureditev notranjih kontrol bi moral biti prilagojen posebnostim dejavnosti posamezne institucije, njeni zapletenosti in povezanim tveganjem ob upoštevanju skupine. Zadevna institucija mora organizirati izmenjavo potrebnih informacij tako, da zagotovi, da bodo vsak upravljalni organ, poslovno področje in notranja enota, vključno s funkcijami notranjih kontrol, lahko opravljali svoje naloge. To na primer pomeni potrebno izmenjavo ustreznih podatkov med poslovnimi področji in funkcijo skladnosti poslovanja na ravni skupine ter med vodji funkcij notranjih kontrol na ravni skupine in upravljalnim organom institucije.
128. Ureditev notranjih kontrol bi moral zajemati organizacijo v celoti, vključno z odgovornostmi in nalogami upravljalnega organa, ter dejavnosti vse poslovnih področij in organizacijskih enot, vključno s funkcijami notranjih kontrol, dejavnostmi v zunanjem izvajanju in distribucijskimi potmi.
129. Okvir notranjih kontrol institucije bi moral zagotoviti:
- a. učinkovite in uspešne dejavnosti;
 - b. preudarno poslovanje;
 - c. ustrezno ugotavljanje, merjenje in zmanjševanje tveganj;
 - d. zanesljivost finančnih in nefinančnih informacij, ki so predmet notranjega in zunanjega poročanja;
 - e. dobre administrativne in računovodske postopke ter
 - f. skladnost z zakoni in drugimi predpisi, nadzorniškimi zahtevami ter notranjimi politikami, procesi, pravili in sklepi institucije.

16 Izvajanje ureditve notranjih kontrol

130. Upravljalni organ bi moral biti odgovoren za vzpostavitev in spremljanje primernosti in učinkovitosti ureditve, procesov in mehanizmov notranjih kontrol ter za nadzor vseh poslovnih področij in organizacijskih enot, vključno s funkcijami notranjih kontrol (na primer upravljanje tveganj, skladnost poslovanja in funkcija notranje revizije). Institucije bi morale vzpostaviti,

vzdrževati in redno posodabljati pisne politike, mehanizme in postopke notranjih kontrol, ki bi jih moral sprejeti upravljalni organ.

131. Institucija bi morala imeti jasen, pregleden in dokumentiran proces odločanja ter jasno razdelitev odgovornosti in pooblastil v ureditvi notranjih kontrol, vključno s poslovnimi področji, organizacijskimi enotami in funkcijami notranjih kontrol.
132. Institucije bi morale o navedenih politikah, mehanizmih in postopkih obvestiti vse zaposlene, vključno po vsakokratnem sprejetju večjih sprememb.
133. Institucije bi morale pri izvajanju ureditve notranjih kontrol določiti ustrezno ločevanje nalog, na primer tako, da različne zaposlene zadolžijo za izvajanje aktivnosti, ki bi pri obdelavi transakcij ali pri opravljanju storitev sicer povzročile položaj nasprotja interesov, ali tako, da različne zaposlene zadolžijo za nadzor in poročanje o dejavnostih, ki povzročajo položaj nasprotja interesov, ter določiti informacijske pregrade, na primer s fizičnim ločevanjem nekaterih oddelkov.
134. Funkcije notranjih kontrol bi morale preverjati pravilnost izvajanja politik, mehanizmov in postopkov, določenih v ureditvi notranjih kontrol na ustreznih področjih, za katera so pristojne.
135. Funkcije notranjih kontrol bi morale upravljalnemu organu redno pošiljati pisna poročila o ugotovljenih večjih pomanjkljivostih. Ta poročila bi morala za vsako novo ugotovljeno večjo pomanjkljivost vključevati relevantna tveganja, oceno učinka, priporočila in popravne ukrepe, ki jih je treba sprejeti. Upravljalni organ bi moral pravočasno in učinkovito ukrepati v zvezi z ugotovitvami funkcij notranjih kontrol ter zahtevati ustrezne popravne ukrepe. Vzpostaviti bi bilo treba postopek spremljanja ugotovitev in sprejetih popravnih ukrepov.

17 Ureditev upravljanja tveganj

136. Skupna ureditev notranjih kontrol bi morala vključevati celovito ureditev upravljanja tveganj na ravni institucije, ki bi obsegala vsa poslovna področja in organizacijske enote, vključno s funkcijami notranjih kontrol, in upoštevati ekonomsko razsežnost vseh izpostavljenosti tveganjem. Ureditev upravljanja tveganj bi morala instituciji omogočati sprejemanje informiranih odločitev o prevzemanju tveganja. Ureditev upravljanja tveganj bi morala obsegati bilančna in zunajbilančna tveganja ter dejanska in prihodnja tveganja, katerim bi lahko bila izpostavljena institucija. Tveganja bi bilo treba ocenjevati od spodaj navzgor in od zgoraj navzdol, v poslovnih področjih in zunaj njih, z dosledno terminologijo in skladnimi metodologijami na ravni celotne institucije ter na konsolidirani in subkonsolidirani ravni. Vsa pomembna tveganja bi bilo treba zajeti v okviru upravljanja tveganj z ustreznim upoštevanjem finančnih in nefinančnih tveganj, vključno s kreditnim, tržnim in likvidnostnim tveganjem, tveganjem koncentracije, operativnim in informacijskim tveganjem, tveganjem ugleda, pravnim tveganjem, tveganjem ravnanja skladnosti poslovanja in strateškim tveganjem.

137. Ureditev upravljanja tveganj bi morala vključevati politike, postopke, limite tveganja in kontrolo tveganja ter zagotavljati ustrezno, pravočasno in nepretrgano odkrivanje, merjenje ali ocenjevanje, spremljanje, upravljanje, zmanjševanje tveganja in poročanje o tveganju na ravni poslovnega področja, institucije ter na konsolidirani ali subkonsolidirani ravni.
138. Ureditev upravljanja tveganj institucije bi morala zagotavljati posebne usmeritve o izvajanju njenih strategij. Te usmeritve bi morale, če je primerno, določati in vzdrževati interne omejitve, ki so v skladu z nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganj ter so sorazmerne z njenim preudarnim poslovanjem, finančno močjo, kapitalsko podlago in strateškimi cilji. Profil tveganja institucije bi se moral vzdrževati v teh sprejetih limitih tveganj. Ureditev upravljanja tveganj bi morala zagotoviti opredeljene postopke v primeru kršitve limitov tveganja za posredovanje na višjo raven in obravnavo z ustreznim postopkom spremljanja.
139. Ureditev upravljanja tveganj bi morala biti predmet neodvisnih notranjih ali zunanjih pregledov, ki jih izvede funkcija notranje revizije, in rednih ponovnih ocen na podlagi nagnjenosti institucije k prevzemanju tveganj, ob upoštevanju informacij funkcije upravljanja tveganj in komisije za tveganja, če je ustanovljena. Dejavniki, ki bi jih bilo treba upoštevati, vključujejo notranje in zunanje dogodke, vključno z bilanco stanja in spremembami prihodkov; vsako povečanje zapletenosti poslovanja institucije, profila tveganosti ali operative strukture; geografsko razpršenost; združitve in prevzeme ter uvedbo novih produktov ali poslovnih področij.
140. Pri odkrivanju in merjenju ali ocenjevanju tveganj bi morala institucija razviti ustrezne metodologije, vključno z orodji, usmerjenimi v prihodnost in v preteklost. Te metodologije bi morale omogočati združevanje izpostavljenosti tveganjem po poslovnih področjih in omogočati odkrivanje koncentracije tveganj. Orodja bi morala vključevati ocenjevanje dejanskega profila tveganosti glede na nagnjenost institucije k prevzemanju tveganj ter odkrivanje in ocenjevanje potencialnih in stresnih izpostavljenosti tveganjem v različnih predvidenih neugodnih okoliščinah glede na sposobnost institucije za prevzemanje tveganj. Orodja bi morala zagotavljati informacije o vseh prilagoditvah profila tveganosti, ki bi lahko bile potrebne. Institucije bi morale sprejeti ustrezno konservativne predpostavke pri pripravi stresnih scenarijev.
141. Institucija bi morala upoštevati, da so rezultati metodologij kvantitativnih ocen, vključno s testiranjem izjemnih situacij, zelo odvisni od omejitev in predpostavk modelov (vključno z resnostjo in trajanjem šoka in osnovnih tveganj). Modeli, ki kažejo zelo visoke donose ekonomskega kapitala, so na primer lahko posledica pomanjkljivosti v modelih (na primer izključitve nekaterih pomembnih tveganj), in ne rezultat odlične strategije ali njenega izvajanja. Določitev ravni tveganja institucije zato ne bi smela temeljiti le na kvantitativnih informacijah ali rezultatih modela; obsegati bi morala tudi kvalitativni pristop (vključno s strokovno presojo in kritično analizo). Posebej bi bilo treba obravnavati pomembne trende in podatke makroekonomskega okolja za opredelitev njihovega morebitnega učinka na izpostavljenosti in portfelje.

142. Končno odgovornost za oceno tveganja ima izključno institucija, ki bi torej morala svoja tveganja kritično ovrednotiti in se ne opirati izključno na zunanje ocene. Institucija bi na primer morala ovrednotiti nabavljeni model tveganja in ga prilagoditi glede na svoje okoliščine, da bi zagotovila natančno in celovito zajetje tveganj in njihove analize.
143. Institucije bi se morale popolnoma zavedati omejitev modelov in metrik ter uporabljati tudi orodja za kvalitativno oceno tveganja in ne le kvantitativne (vključno s strokovno presojo in kritično analizo).
144. Institucije lahko poleg lastnih ocen uporabljajo zunanje ocene tveganja (vključno z zunanjimi bonitetnimi ocenami ali modeli tveganja, nabavljenih od zunanjih ponudnikov). Na ravni institucije bi morale obstajati celovito zavedanje glede dejanskega obsega takih ocen in njihovih omejitev.
145. Vzpostaviti bi bilo treba mehanizme za redno in pregledno poročanje, tako da upravljalni organ, njegova komisija za tveganja, če obstaja, in vse zadevne enote v instituciji pravočasno dobijo pravilna, natančna, razumljiva in smiselna poročila ter si lahko izmenjajo pomembne informacije o ugotavljanju, merjenju ali ocenjevanju, spremljanju in upravljanju tveganj. Okvir poročanja bi moral biti dobro opredeljen in dokumentiran.
146. Učinkovito sporočanje informacij in zavedanje o tveganjih ter strategija upravljanja tveganj so ključni za celoten proces upravljanja tveganj, vključno s procesom pregleda in odločanja, ter pomagajo preprečevati odločitve, zaradi katerih bi se tveganja lahko nenadzorovano povečala. Učinkovito poročanje o tveganjih vključuje dosledno notranje upoštevanje in sporočanje strategije upravljanja tveganja in zadevnih podatkov o tveganjih (na primer izpostavljenosti in ključnih dejavnikov tveganja) horizontalno v celotni instituciji ter navzgor in navzdol po vodstveni hierarhiji.

18 Novi produkti in pomembne spremembe²⁴

147. Institucija bi morala imeti vzpostavljeno dobro dokumentirano politiko odobritve novih produktov (politika PONP), ki jo odobri upravljalni organ in se nanaša na razvoj trgov, produktov in storitev, ter pomembne spremembe obstoječih trgov in storitev ter na izredne transakcije. Politika bi morala obsegati tudi večje spremembe z njimi povezanih procesov (na primer nove ureditve za uporabo zunanjih izvajalcev) in sistemov (na primer procesi sprememb informacijske tehnologije). PONP bi morala zagotoviti doslednost odobrenih produktov in sprememb s strategijo upravljanja tveganj in nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganj ter s pripadajočimi limiti tveganj ali pa sprejetje potrebnih sprememb.
148. Večje spremembe ali izredne transakcije lahko vključujejo združitve in prevzeme, vključno z morebitnimi posledicami pomanjkljivega skrbnega procesa pregleda, zaradi katerega so se odkrila tveganja in obveznosti šele po združitvi; vzpostavitev struktur (na primer nove

²⁴ Glej tudi smernice EBA o nadzoru produktov in zahtevah za upravljanje za proizvajalce in distributerje bančnih produktov za prebivalstvo, na voljo na naslovu <https://www.eba.europa.eu/-/eba-publishes-final-product-oversight-and-governance-requirements-for-manufactures-and-distributors-of-retail-banking-products>.

podrejene družbe ali enonamenska podjetja, novi produkti, spremembe sistemov ali ureditev ali procesov upravljanja tveganj ter spremembe v organizaciji institucije.)

149. Institucija bi morala imeti posebne postopke za ocenjevanje skladnosti s temi politikami, ob upoštevanju prispevka funkcije upravljanja tveganj. To bi moralo vključevati sistematično predhodno oceno in dokumentirano mnenje funkcije za skladnost poslovanja za nove produkte ali pomembne spremembe obstoječih.
150. Politika PONP institucije bi morala obravnavati vsak dejavnik, ki ga je treba upoštevati pred odločitvijo za vstop na nove trge, posel z novimi produkti, uvedbo nove storitve ali pomembne spremembe obstoječih produktov ali storitev. Vključevati bi morala tudi opredelitev pojmov nov produkt/trg/posel in pomembne spremembe za uporabo v organizaciji in notranje funkcije, ki se vključijo v proces odločanja.
151. Politika PONP bi morala določati glavna vprašanja, ki jih je treba obravnavati pred sprejetjem odločitve. Ta bi morala vključevati skladnost s predpisi, modele oblikovanja cen, učinke na profil tveganosti, kapitalsko ustreznost in dobičkonosnost, razpoložljivost ustreznih virov trgovalnega, zalednega in spremljevalnega oddelka ter ustreznih notranjih orodij in strokovnega znanja za razumevanje in spremljanje povezanih tveganj. Pri odločitvi o začetku nove dejavnosti bi bilo treba jasno navesti poslovno enoto in posameznike, ki bodo odgovorni zanjo. Nova dejavnost se ne bi smela začeti izvajati, dokler niso na voljo ustrezni viri za razumevanje in upravljanje povezanih tveganj.
152. Funkcija upravljanja tveganj in funkcija skladnosti poslovanja bi morali sodelovati pri odobritvi novih produktov ali pomembnih spremembah obstoječih produktov, procesov in sistemov. Njun prispevek bi moral vključevati celovito in objektivno oceno tveganj iz naslova novih dejavnosti na podlagi vrste različnih scenarijev, morebitnih pomanjkljivosti v ureditvah institucije za upravljanje tveganj in notranjih kontrol ter sposobnosti institucije za učinkovito upravljanje vseh novih tveganj. Funkcija upravljanja tveganj bi morala imeti tudi jasen pregled nad uvedbo novih produktov (ali pomembnimi spremembami obstoječih produktov, procesov in sistemov) po različnih poslovnih področjih in portfeljih ter pooblastilo zahtevati, naj se v zvezi s spremembami obstoječih produktov izvede formalni postopek politike PONP.

19 Neodvisne funkcije notranjih kontrol

153. Funkcije notranjih kontrol bi morale vključevati funkcijo upravljanja tveganj (glej oddelek 20), funkcijo skladnosti poslovanja (glej oddelek 21) in funkcijo notranje revizije (glej oddelek 22). Funkcija notranje revizije bi morala redno pregledovati funkciji upravljanja tveganj in skladnosti poslovanja.
154. Operativne naloge funkcije notranjih kontrol se lahko s soglasjem upravljalnih organov zadevne institucije oddajo zunanjim izvajalcem ob upoštevanju meril sorazmernosti in naslova I, konsolidacijski instituciji ali drugemu subjektu v okviru skupine ali zunaj nje. Tudi če so operativne naloge notranjih kontrol delno ali v celoti oddane zunanjim izvajalcem, sta za te

dejavnosti in za vzdrževanje funkcij notranjih kontrol v instituciji še vedno odgovorna vodja zadevne funkcije notranjih kontrol in upravljalni organ.

19.1 Vodje funkcij notranjih kontrol

155. Vodje funkcij notranjih kontrol morajo biti na hierarhični ravni dovolj visoko, da so jim zagotovljena ustrezna pooblastila in ugled, potreben za izvajanje njihovih dejavnosti. Ne glede na splošno odgovornost upravljalnega organa bi morali biti vodje funkcij notranjih kontrol neodvisni od poslovnih področij ali enot, ki jih kontrolirajo. V ta namen bi morali vodje funkcij upravljanja tveganj, skladnosti poslovanja in notranje revizije poročati in biti odgovorni neposredno upravljalnemu organu, ki bi moral pregledovati tudi njihovo delo.
156. Vodje funkcij notranjih kontrol bi morali imeti po potrebi dostop do upravljalnega organa v nadzorni funkciji in mu neposredno poročati, vključno z obveščanjem in opozarjanjem te funkcije o vplivu ali potencialnem vplivu določenega razvoja dogodkov na institucijo. To vodjem funkcij notranjih kontrol ne bi smelo preprečevati poročanja v okviru običajnih poročevalskih linij.
157. Institucije bi morale imeti vzpostavljene dokumentirane procese za dodeljevanje položaja vodje funkcije notranjih kontrol in za odvzem njegovih pristojnosti. V vsakem primeru vodij funkcij notranjih kontrol – in v skladu s členom 76(5) Direktive 2013/36/EU vodje funkcije upravljanja tveganj – ne smejo biti razrešeni brez predhodne odobritve upravljalnega organa v nadzorni funkciji. V pomembnih institucijah bi morali biti pristojni organi nemudoma obveščeni o odobritvi in glavnih razlogih za razrešitev vodje funkcije notranje kontrole.

19.2 Neodvisnost funkcij notranjih kontrol

158. Funkcije notranjih kontrol se štejejo za neodvisne, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
- a. njihovi zaposleni ne opravljajo nobenih operativnih nalog, ki spadajo v obseg dejavnosti, ki naj bi jih funkcije notranjih kontrol spremljale in kontrolirale;
 - b. organizacijsko so ločene od dejavnosti, ki jih spremljajo in kontrolirajo;
 - c. ne glede na splošno odgovornost članov upravljalnega organa institucije vodja funkcije notranje kontrole ne bi smel biti podrejen osebi, ki je odgovorna za upravljanje dejavnosti, ki jih funkcija notranje kontrole spremlja in kontrolira, in
 - d. prejemki zaposlenih v funkcijah notranjih kontrol niso povezani z uspešnostjo dejavnosti, ki jih funkcije notranjih kontrol spremljajo in kontrolirajo, in tudi sicer ne smejo ogrožati njihove objektivnosti²⁵.

²⁵ Glej tudi smernice EBA o preudarnih politikah prejemkov, na voljo na naslovu <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/remuneration/guidelines-on-sound-remuneration-policies>.

19.3 Združevanje funkcij notranjih kontrol

159. Ob upoštevanju meril glede sorazmernosti iz naslova I funkciji upravljanja tveganj in skladnosti ne smeta biti združeni. Funkcija notranje revizije ne bi smela biti združena z drugo funkcijo notranjih kontrol.

19.4 Sredstva funkcij notranjih kontrol

160. Funkcije notranjih kontrol bi morale imeti dovolj sredstev. Morale bi imeti dovolj kvalificiranih zaposlenih (na ravni nadrejene in podrejene družbe). Zaposleni bi se morali nenehno usposabljeni, za kar bi se jim moralo zagotoviti primerno izobraževanje.

161. Na razpolago bi morale imeti tudi ustrezne informacijske sisteme in podporo z dostopom do notranjih in zunanjih informacij, ki jih potrebujejo za izpolnjevanje svojih odgovornosti. Morale bi imeti dostop do vseh potrebnih informacij v zvezi z vsemi poslovnimi področji in ustreznimi tveganimi podrejenimi družbami, zlasti tistimi, ki bi lahko bile vir velikih tveganj za institucije.

20 Funkcija upravljanja tveganj

162. Institucije bi morale vzpostaviti funkcijo upravljanja tveganj na ravni institucije. Ob upoštevanju meril sorazmernosti iz naslova I bi morala imeti funkcija upravljanja tveganj dovolj pooblastil, ugleda in sredstev za izvajanje politik v zvezi s tveganji in ureditve upravljanja tveganj, kot je določeno v oddelku 17.

163. Funkcija upravljanja tveganj bi po potrebi morala imeti neposreden dostop do upravljalnega organa v nadzorni funkciji ter njegovih morebitnih komisij, zlasti s komisijo za tveganja.

164. Funkcija upravljanja tveganj bi morala imeti dostop do vseh poslovnih področij ali drugih organizacijskih enot, ki bi lahko ustvarjale tveganja, ter do zadevnih podrejenih družb in podružnic.

165. Zaposleni v funkciji upravljanja tveganj bi morali imeti dovolj znanj, veščin in izkušenj v zvezi s tehnikami in procesi upravljanja tveganj, trgi in produkti, ter dostop do rednega usposabljanja.

166. Funkcija upravljanja tveganj bi morala biti neodvisna od poslovnih področij in enot, katerih tveganja kontrolira, vendar pa sodelovanje med njimi ne bi smelo biti prepovedano. Sodelovanje operativnih funkcij in funkcije upravljanja tveganj bi moralo olajšati doseganje cilja, da so vsi zaposleni v instituciji odgovorni za upravljanje tveganj.

167. Funkcija upravljanja tveganj bi morala biti osrednja ureditev v instituciji, sestavljena tako, da lahko izvaja politike upravljanja tveganj in kontrolira ureditev upravljanja tveganj. Imeti bi morala ključno vlogo pri zagotavljanju, da ima institucija vzpostavljene učinkovite procese za upravljanje tveganj. Aktivno bi morala sodelovati pri vseh odločitvah o upravljanju velikih tveganj.

168. Pomembne institucije se lahko odločijo o vzpostavitvi namenskih funkcij upravljanja tveganj za vsako pomembno poslovno področje. Vzpostavljena pa bi morala biti osrednja funkcija upravljanja tveganj, vključno s funkcijo upravljanja tveganj skupine v konsolidacijski instituciji, ki bi pripravljala celosten pregled vseh tveganj v instituciji in skupini ter zagotavljala spoštovanje strategije upravljanja tveganj.
169. Funkcija upravljanja tveganj bi morala zagotavljati pomembne neodvisne informacije, analize in strokovne presoje o izpostavljenosti tveganjem ter nasvete o predlogih in odločitvah o tveganjih, ki jih sprejemajo poslovna področja ali organizacijske enote, ter obveščati upravljalni organ, če so skladni z nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganja in njeno strategijo upravljanja tveganj. Priporoči lahko izboljšave ureditve upravljanja tveganj in popravne ukrepe za odpravo kršitev politik, postopkov in limitov tveganj.

20.1 Vloga funkcije upravljanja tveganj pri strategiji in odločitvah

170. Funkcija upravljanja tveganj bi morala aktivno sodelovati v začetnih fazah priprave strategije upravljanja tveganj institucije ter zagotavljati, da ima institucija vzpostavljene učinkovite procese upravljanja tveganj. Upravljalnemu organu bi morala zagotavljati vse ustrezne informacije o tveganjih, da bi mu omogočila določiti stopnjo nagnjenosti institucije k prevzemanju tveganj. Ocenjevati bi morala trdnost in vzdržnost strategije upravljanja tveganj ter nagnjenosti k prevzemanju tveganja. Zagotavljati bi morala ustrezno prilagoditev limitov tveganj nagnjenosti k prevzemanju tveganja. Funkcija upravljanja tveganj bi morala tudi ocenjevati strategije upravljanja tveganja poslovnih enot, vključno s cilji, ki jih predlagajo poslovne enote, ter sodelovati pri odločanju, preden upravljalni organ sprejme odločitev glede strategij upravljanja tveganj. Cilji bi morali biti verodostojni in dosledni s strategijo tveganja institucije.
171. Vključevanje funkcije upravljanja tveganj v proces odločanja bi moralo zagotavljati, da se ugotovitve glede tveganj ustrezno upoštevajo. Vendar bi morale biti za sprejete odločitve odgovorne poslovne in notranje enote, nazadnje pa upravljalni organ.

20.2 Vloga funkcije upravljanja tveganj pri večjih spremembah

172. V skladu z oddelkom 18 bi morala funkcija upravljanja tveganj pred sprejetjem odločitev glede večjih sprememb ali izrednih transakcij sodelovati pri ocenjevanju učinka takih sprememb in izrednih transakcij na tveganje institucije in skupine na splošno ter poročati o svojih ugotovitvah neposredno upravljalnemu organu pred sprejetjem odločitve.
173. Funkcija upravljanja tveganj bi morala oceniti, kako bi lahko ugotovljena tveganja vplivala na sposobnost institucije ali skupine za upravljanje profila tveganosti, likvidnost in trdno kapitalno osnovo v normalnih in neugodnih okoliščinah.

20.3 Vloga funkcije upravljanja tveganj pri odkrivanju, merjenju, ocenjevanju, upravljanju, zmanjševanju, spremljanju tveganj in poročanju o njih

174. Funkcija upravljanja tveganj bi morala zagotoviti, da se vsa tveganja ugotovijo, ocenijo, izmerijo, spremljajo in upravljajo ter da se o njih pravilno poroča ustreznim enotam institucije.
175. Zagotoviti bi morala, da ugotavljanje in ocenjevanje tveganj ne temeljita le na kvantitativnih informacijah ali rezultatih modela ter upoštevati tudi kvalitativni pristop. Upravljalni organ bi morala obveščati o uporabljenih predpostavkah in potencialnih pomanjkljivostih modela in analize tveganja.
176. Funkcija upravljanja tveganj bi morala zagotavljati, da se transakcije s povezanimi osebami pregledujejo ter da se odkrijejo in ustrezno ocenijo tveganja, ki jim je institucija zaradi takih transakcij izpostavljena.
177. Funkcija upravljanja tveganj bi morala zagotoviti učinkovito spremljanje vseh ugotovljenih tveganj v poslovnih enotah.
178. Redno bi morala spremljati dejanski profil tveganosti institucije ter ga natančno proučiti na podlagi strateških ciljev in nagnjenosti institucije k prevzemanju tveganja, da bi upravljalnemu organu v vodstveni funkciji omogočila odločanje, upravljalnemu organu v nadzorni funkciji pa kritično presojo.
179. Funkcija upravljanja tveganj bi morala analizirati trende in prepoznavati nova ali nastajajoča tveganja ter povečanja tveganj iz naslova spreminjajočih se okoliščin in razmer. Poleg tega bi morala redno pregledovati dejanska nastala tveganja na podlagi predhodnih ocen (tj. testiranje za nazaj) za ocenjevanje in izboljšanje natančnosti in učinkovitosti procesa upravljanja tveganj.
180. Oceniti bi morala možne načine za blažitev tveganja. Poročanje upravljalnemu organu bi moralo vključevati predlagane ustrezne ukrepe za blažitev tveganja.

20.4 Vloga funkcije upravljanja tveganj pri neodobrenih izpostavljenostih

181. Funkcija upravljanja tveganj bi morala neodvisno oceniti kršitve nagnjenosti k prevzemanju tveganja ali omejitve (in ugotoviti vzrok za kršitve ter izvesti pravno in ekonomsko analizo dejanskih stroškov ustavitve, zmanjšanja ali varovanja izpostavljenosti glede na morebitne stroške njene ohranitve). Obvestiti bi morala zadevne poslovne enote in upravljalni organ ter predlagati možne popravne ukrepe. Poročati bi morala neposredno upravljalnemu organu v nadzorni funkciji, če je kršitev velika, brez poseganja v poročanje drugim notranjim funkcijam in komisijam.

182. Funkcija upravljanja tveganj ima ključno vlogo pri zagotavljanju, da se odločitev o njenem priporočilu sprejme na ustrezni ravni, da to odločitev upoštevajo zadevne poslovne enote ter da je ustrezno sporočena upravljalnemu organu ter komisiji za tveganje, če je ustanovljen.

20.5 Vodja funkcije upravljanja tveganj

183. Vodja funkcije upravljanja tveganj bi moral biti odgovoren za zagotavljanje izčrpnih in razumljivih informacij o tveganjih ter svetovanje upravljalnemu organu, ki temu organu pomaga razumeti celotni profil tveganja institucije. Enako velja za vodjo funkcije upravljanja tveganj nadrejene institucije v razmerju do konsolidirane skupine.

184. Vodja funkcije upravljanja tveganj bi moral imeti dovolj strokovnega znanja, moral bi biti neodvisen in imeti dovolj visok položaj za vplivanje na odločitve, ki vplivajo na izpostavljenost institucije tveganju. Če vodja funkcije upravljanja tveganj ni član upravljalnega organa, bi morale pomembne institucije imenovati neodvisnega vodjo funkcije upravljanja tveganj, ki ni odgovoren za druge funkcije in poroča neposredno upravljalnemu organu. Če ni sorazmerno imenovati osebe, katere edina vloga je vodja funkcije upravljanja tveganj, ob upoštevanju načela sorazmernosti iz naslova I, se ta funkcija lahko združuje le s funkcijo vodje funkcije za skladnosti poslovanja, ali pa jo opravlja druga oseba na višjem položaju, če med združenima funkcijama ni nasprotja interesov. V vsakem primeru bi morala imeti ta oseba dovolj pooblastil, dovolj visok položaj in neodvisnost (na primer vodja pravne službe).

185. Vodja funkcije upravljanja tveganj bi moral biti sposoben vplivati na odločitve, ki jih sprejme vodstvo institucije in njen upravljalni organ, razlogi za nasprotovanje pa bi morali biti formalno dokumentirani. Če institucija želi vodji funkcije upravljanja tveganj podeliti pravico do veta na odločitve (na primer odločitve o kreditih ali naložbah ali o določitvi omejitev), sprejete na ravneh pod upravljalnim organom, bi morala navesti obseg take pravice do veta, postopke za posredovanje na višjo raven ali pritožbo, ter kako bo vključen upravljalni organ.

186. Institucije bi morale vzpostaviti okrepljene postopke za odobritev odločitev, glede katerih je vodja funkcije upravljanja tveganj podal negativno stališče. Tudi upravljalni organ v nadzorni funkciji bi moral imeti možnost neposredne komunikacije z vodjo funkcije upravljanja tveganj o ključnih vprašanjih glede tveganja, vključno z gibanjem, ki bi lahko bilo neskladno z nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganja in njeno strategijo tveganja.

21 Funkcija skladnosti poslovanja

187. Institucije bi morale vzpostaviti stalno in učinkovito funkcijo skladnosti za upravljanje tveganja skladnosti ter imenovati osebo, ki bo odgovorna za to funkcijo na ravni institucije (uradnik za zagotavljanje skladnosti poslovanja ali vodja funkcije skladnosti poslovanja).

188. Če je imenovanje osebe samo za vlogo vodje funkcije skladnosti poslovanja ob upoštevanju načela sorazmernosti iz naslova I nesorazmerno, se ta funkcija lahko združi s funkcijo vodje

funkcije upravljanja tveganj ali pa jo opravlja druga oseba na višjem položaju (na primer vodja pravne službe), če med združenima funkcijama ni nasprotja interesov.

189. Funkcija skladnosti poslovanja, vključno z vodjo, bi morala biti neodvisna od poslovnih področij in notranjih enot, ki jih nadzoruje, in imeti dovolj pooblastil, dovolj visok položaj in dovolj sredstev. Ob upoštevanju meril sorazmernosti iz naslova I, lahko tej funkciji pomaga funkcija upravljanja tveganj ali se združi s funkcijo upravljanja tveganj ali drugo ustrezno funkcijo, na primer s pravno ali kadrovsko službo.
190. Zaposleni v funkciji skladnosti poslovanja bi morali imeti dovolj znanj, veščin in izkušenj v zvezi s skladnostjo in ustreznimi postopki ter dostop do rednega usposabljanja.
191. Upravljalni organ v nadzorni funkciji bi moral nadzorovati izvajanje dobro dokumentirane politike skladnosti poslovanja, s katero bi morali biti seznanjeni vsi zaposleni. Institucije bi morale vzpostaviti procese za redno ocenjevanje sprememb zakonov in predpisov, ki veljajo za dejavnosti.
192. Funkcija skladnosti poslovanja bi morala svetovati upravljalnemu organu o ukrepih, ki jih je treba sprejeti za zagotavljanje skladnosti z veljavno zakonodajo ter drugimi predpisi in standardi, ter ocenjevati možne učinke sprememb pravnega ali zakonodajnega okolja na dejavnosti institucije in njeno ureditev skladnosti.
193. Funkcija skladnosti poslovanja bi morala zagotavljati izvajanje nadzora skladnosti v okviru strukturiranega in dobro opredeljenega programa za spremljanje skladnosti ter spoštovanje politike skladnosti. Funkcija skladnosti poslovanja bi morala poročati upravljalnemu organu in ustrezno komunicirati s funkcijo upravljanja tveganj glede tveganja skladnosti, ki mu je izpostavljena institucija, in upravljanja tega tveganja. Funkcija skladnosti poslovanja in funkcija upravljanja tveganj bi morali za opravljanje svojih nalog sodelovati in si ustrezno izmenjevati informacije. Upravljalni organ in funkcija upravljanja tveganj bi morala v postopku odločanja upoštevati ugotovitve funkcije skladnosti poslovanja.
194. V skladu z oddelkom 18 teh smernic bi morala funkcija skladnosti poslovanja v tesnem sodelovanju s funkcijo upravljanja tveganj in pravno službo tudi preveriti, da so novi produkti in postopki skladni z veljavnim pravnim okvirjem in, če je primerno, z morebitnimi znanimi prihodnjimi spremembami zakonodaje in drugih predpisov ter nadzornih zahtev.
195. Institucije bi morale sprejeti ustrezne ukrepe zoper dejanja notranje ali zunanje goljufije in disciplinske kršitve (na primer kršitve notranjih postopkov, kršitve omejitev).
196. Institucije bi morale zagotoviti, da njihove podrejene družbe in podružnice sprejmejo ukrepe za zagotovitev skladnosti poslovanja z lokalno zakonodajo in predpisi. Če lokalna zakonodaja in predpisi omejujejo uporabo strožjih postopkov in sistemov skladnosti, ki se izvajajo v skupini, zlasti če preprečujejo razkritje in izmenjavo potrebnih informacij med subjekti v skupini, bi morale podrejene družbe in podružnice obvestiti uradnika za zagotavljanje skladnosti ali vodjo funkcije skladnosti konsolidacijske institucije.

22 Funkcija notranje revizije

197. Institucije bi morale ob upoštevanju meril glede sorazmernosti iz naslova I vzpostaviti neodvisno in učinkovito funkcijo notranje revizije in imenovati odgovorno osebo za to funkcijo na ravni institucije. Funkcija notranje revizije bi morala biti neodvisna in imeti dovolj pooblastil, dovolj visok položaj in dovolj sredstev. Institucija bi morala zlasti zagotoviti, da so kvalifikacije zaposlenih v funkciji notranje revizije in sredstva te funkcije, zlasti revizijska orodja in metode za analizo tveganja, primerna glede na velikost in kraj institucije ter naravo, obseg in zapletenost tveganj, povezanih s poslovnim modelom institucije, njenimi dejavnostmi, kulturo tveganja in nagnjenostjo k prevzemanju tveganja.
198. Funkcija notranje revizije bi mogla biti neodvisna od dejavnosti, ki jih revidira. Zato se ta funkcija ne bi smela združiti z nobeno drugo funkcijo.
199. Funkcija notranje revizije bi morala v skladu s pristopom na podlagi tveganja opravljati neodvisne preglede in objektivno zagotavljati skladnost vseh dejavnosti in enot institucije, vključno z dejavnostmi v zunanjem izvajanju, s politikami in postopki institucije ter z zunanjimi zahtevami. Funkcija notranje revizije bi morala biti pristojna za vse subjekte v skupini.
200. Funkcija notranje revizije ne bi smela sodelovati pri pripravi, izbiri, vzpostavljanju in izvajanju določenih politik, mehanizmov in postopkov politik notranjih kontrol ter omejitev tveganja. Vendar pa to ne bi smelo preprečevati upravljalnemu organu v funkciji upravljanja, da od notranje revizije zahteva podatke o zadevah, povezanih s tveganjem, notranjimi kontrolami in skladnostjo z veljavnimi predpisi.
201. Funkcija notranje revizije bi morala oceniti, ali je notranja ureditev kontrole institucije, kot je določen v oddelku 15, dovolj učinkovit. Funkcija notranje revizije bi morala zlasti oceniti:
- a. primernost ureditve upravljanja institucije;
 - b. ali so obstoječe politike in postopki še vedno primerni in skladni s pravnimi in zakonskimi zahtevami ter z nagnjenostjo institucije k prevzemanju tveganja in njeno strategijo upravljanja tveganj;
 - c. skladnost postopkov z veljavnimi zakoni in drugimi predpisi ter z odločitvami upravljalnega organa;
 - d. ali se postopki pravilno in učinkovito izvajajo (na primer skladnost transakcij, dejanska dosežena raven tveganja itd.) in
 - e. primernost, kakovost in učinkovitost kontrol, ki se opravljajo, in poročanja poslovnih enot ter funkcij upravljanja tveganj in skladnosti.

202. Funkcija notranje revizije bi morala zlasti preverjati celovitost postopkov, ki zagotavljajo zanesljivost metod in tehnik institucije, predpostavk in virov informacij, ki se uporabljajo v njenih notranjih modelih (na primer modeliranje tveganj in računovodsko merjenje). Ocenjevati bi morala tudi kakovost in uporabo orodij za kvalitativno opredelitev in oceno tveganja ter sprejete ukrepe za zmanjševanje tveganj.
203. Funkcija notranje revizije bi morala imeti neomejen dostop do vseh evidenc, dokumentov, informacij in zgradb na ravni celotne institucije. To bi moralo vključevati tudi dostop do informacijskih sistemov upravljanja in zapisnikov vseh odborov in organov odločanja.
204. Funkcija notranje revizije bi morala spoštovati nacionalne in mednarodne poklicne standarde. Primer zgoraj navedenih poklicnih standardov so standardi, ki jih je določil Inštitut notranjih revizorjev (Institute of Internal Auditors).
205. Notranje revizijsko delo bi se moralo opravljati v skladu z revizijskim načrtom in podrobnimi revizijskimi programi na podlagi pristopa, usmerjenega k tveganjem.
206. Notranji revizijski načrt bi bilo treba sestaviti vsaj enkrat na leto na podlagi letnih ciljev kontrole notranje revizije. Letni revizijski načrt bi moral potrditi upravljalni organ.
207. Za vsa revizijska priporočila je potreben formalni postopek nadaljnjega ukrepanja na ustreznih vodstvenih ravneh, da se zagotovita njihova učinkovita in pravočasna obravnava ter poročanje o njih.

Naslov VI – Upravljanje neprekinjenega poslovanja

208. Institucije bi morale vzpostaviti načrt za smotrno upravljanje neprekinjenega poslovanja za zagotovitev svoje sposobnosti neprekinjenega delovanja in omejitve izgub v primeru resne motnje poslovanja.
209. Institucije lahko vzpostavijo posebno neodvisno funkcijo neprekinjenega poslovanja, na primer v okviru funkcije upravljanja tveganj²⁶.
210. Poslovanje institucije temelji na več ključnih virih (na primer informacijskih sistemih, vključno s storitvami v oblaku, komunikacijskih sistemih in zgradbah). Namen upravljanja neprekinjenega poslovanja je zmanjšati operativne, finančne in pravne posledice, posledice za ugled in druge materialne posledice, ki so posledica nesreče ali daljše prekinitve teh virov ter posledične motnje običajnih poslovnih postopkov institucije. Drugi ukrepi upravljanja tveganj so lahko namenjeni zmanjševanju verjetnosti takih dogodkov ali prenosu njihovega finančnega vpliva (na primer z zavarovanjem) na tretje osebe.
211. Institucija bi morala za vzpostavitev načrta smotrnega upravljanja neprekinjenega poslovanja skrbno analizirati svojo izpostavljenost resnim motnjam poslovanja in (kvantitativno in kvalitativno) oceniti njihov potencialni vpliv, pri čemer uporabi notranje in/ali zunanje podatke

²⁶ Glej tudi člen 312 Uredbe (EU) št. 575/2013.

ter analizo scenarija. Ta analiza bi morala zajemati vsa poslovna področja in notranje enote, vključno s funkcijo upravljanja tveganj, ter upoštevati njihovo medsebojno odvisnost. Rezultati analize bi morali prispevati k opredelitvi prednostnih nalog in ciljev za okrevanje institucije.

212. Institucija bi morala na podlagi zgornje analize vzpostaviti:

- a. krizne načrte in načrte neprekinjenega poslovanja za zagotovitev, da se institucija ustrezno odzove na nujne primere in je sposobna ohraniti svoje najpomembnejše poslovne dejavnosti v primeru motenj običajnih poslovnih postopkov, in
- b. načrte okrevanja za ključne vire, ki ji omogočajo ponovno vzpostavitev običajnih poslovnih postopkov v ustreznem časovnem okviru. Kakršno koli preostalo tveganje zaradi morebitnih motenj poslovanja bi moralo biti v skladu s pripravljenostjo institucije za prevzemanje tveganja.

213. Krizne načrte, načrte neprekinjenega poslovanja in načrte okrevanja bi bilo treba dokumentirati in jih skrbno izvajati. Dokumentacija bi morala biti na razpolago v okviru poslovnih področij, notranjih enot in funkcije upravljanja tveganj ter shranjena v sistemih, ki so fizično ločeni in so v primeru nepredvidenih dogodkov takoj dostopni. Zagotoviti bi bilo treba ustrezno usposabljanje. Načrte bi bilo treba redno testirati in posodabljeni. Vsa sporna vprašanja ali napake, ki se pojavijo pri testih, bi bilo treba dokumentirati in analizirati, načrte pa ustrezno pregledati.

Naslov VII – Preglednost

214. O strategijah in politikah bi morali biti obveščeni vsi relevantni zaposleni v instituciji. Zaposleni v instituciji bi morali razumeti in upoštevati politike in postopke, ki se nanašajo na njihove dolžnosti in odgovornosti.

215. Zato bi moral upravljalni organ zadevne zaposlene o strategijah in politikah institucije obvestiti, vključno z obveščanjem o spremembah, jasno in dosledno ter vsaj v obsegu, ki je potreben za izvajanje njihovih dolžnosti. To se lahko stori s pisnimi smernicami, priročniki ali kako drugače.

216. Če pristojni organi na podlagi člena 106(2) Direktive 2013/36/EU zahtevajo, da nadrejena družba letno objavi opis pravne strukture in upravljanja ter organizacijske strukture skupine institucij, bi morale informacije vključevati vse subjekte v skupini, kot je opredeljeno v Direktivi 2013/34/EU²⁷, in sicer po državah.

217. Objava bi morala vključevati vsaj:

²⁷ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih oblik podjetij, ki spreminja Direktivo 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavlja direktivi Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

- a. pregled notranje organiziranosti institucij in strukture skupine, kot je opredeljeno v Direktivi 2013/34/EU, z vsemi spremembami, vključno po možnosti z glavnimi linijami poročanja in odgovornostmi;
- b. vse večje spremembe od predhodne objave ter datum večje spremembe;
- c. nove pravneupravljalne ali organizacijske strukture;
- d. informacije o strukturi, organizaciji in članih upravljalnega organa, vključno s številom članov in številom neodvisnih članov z navedbo spola in trajanja mandata vsakega člana upravljalnega organa;
- e. glavne odgovornosti upravljalnega organa;
- f. seznam odborov upravljalnega organa v nadzorni funkciji in njihovo sestavo;
- g. pregled politike nasprotja interesov, ki se uporablja za institucije in upravljalni organ;
- h. pregled ureditve notranjih kontrol in
- i. pregled ureditve za upravljanje neprekinjenega poslovanja.

Priloga I – Vidiki, ki se upoštevajo pri razvoju politike notranjega upravljanja

V skladu z naslovom III morajo institucije pri dokumentiranju politik in ureditev notranjega upravljanja upoštevati naslednje vidike:

1. delničarsko strukturo;
2. strukturo skupine, če je primerno (pravno in funkcionalno strukturo);
3. sestavo in delovanje upravljalnega organa:
 - a) merila za izbor,
 - b) število, trajanje mandata, rotacijo, starost,
 - c) neodvisne člane upravljalnega organa,
 - d) izvršne člane upravljalnega organa,
 - e) neizvršne člane upravljalnega organa,
 - f) notranjo razdelitev nalog, če je primerno;
4. strukturo upravljanja in organizacijsko shemo (z učinkom na skupino, če je primerno):
 - a) specializirane komisije:

- i. sestavo,
 - ii. delovanje;
- b) morebitne izvršne odbore:
 - i. sestavo,
 - ii. delovanje;
- 5. Nosilci ključnih funkcij
 - a) vodjo funkcije upravljanja tveganj,
 - b) vodjo funkcije skladnosti poslovanja,
 - c) vodjo funkcije notranje revizije,
 - d) finančnega direktorja,
 - e) nosilce drugih ključnih funkcij;
- 6. Ureditev notranjih kontrol
 - a) opis posameznih funkcij, vključno z organizacijo, sredstvi, položajem in pooblastili,
 - b) opis ureditve upravljanja tveganj, vključno s strategijo tveganja;
- 7. organizacijsko strukturo (z učinkom na skupino, če je primerno):
 - a) operativno strukturo, poslovna področja ter razdelitev pristojnosti in odgovornosti,
 - b) uporaba zunanjih izvajalcev,
 - c) nabor produktov in storitev,
 - d) geografsko območje poslovanja,
 - e) prosto opravljanje storitev,
 - f) podružnice,
 - g) podrejene družbe, mešana podjetja itd.,
 - h) uporabo offshore centrov;
- 8. kodeks ravnanja in delovanja (z učinkom na skupino, če je primerno):
 - a) strateške cilje in vrednote družbe,
 - b) notranje kodekse in predpise, preventivno politiko,
 - c) politiko nasprotja interesov,
 - d) sistem za prijavo kršitev;
- 9. status politike notranjega upravljanja, z datumom:
 - a) razvoj,
 - b) zadnjo spremembo,
 - c) zadnjo obravnavo,
 - d) sprejem na ravni upravljalnega organa.